

Čyškápóra

14

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Ponovorok 1042

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

hermetickém obalu, patří dík především Erlanthu Linfalasovi. Gramatické nedostatky a nelogičnosti prosím ignorujte, bylo to způsobeno vyhocenými okolnostmi a věčným hladem.

29.7.1995

Rajka, Hungary, 9:14 (nádražní bufet Lokomotiv Búfe)

Tento zápis píšeme o jeden den později, tedy 27.7.

Včera. Jó včera, to bylo dobře. Teď už je to dávno pryč. Byli jsme najedený, suchý, veselí. A potom přišlo Utřpení. Tak tedy.

Sešli jsme se u Studenejch u holby piva a fláku masa, někteří to maso měli nadrobno. Překotný přívál nových zážitků nás zavalil až na nádraží, kde byl přistaven povoz značky Slovakia, SAD Michalovce, osazený dvoučlennou posádkou Hornouhersky mluvících občanů, zřejmě šlo o řidiče a kulturního referenta. Národnostní složení osazenstva by se dalo vyčíst následovně:

Češi 20%
Hornouherci 68%
Ukrajinci 5%
Němci 7%

Nyní tedy už k samotnému složení expedice. Na sedadle č.21 se usadil dlouhán Grundyg. Hned vedle něj, tedy na č.22, si natáhl své pavoučí nohy Erlanth. Číslo 23 a 24 obsadili Halk a nakonec já, Jacob.

Povoz řízený smělym řidičem po menších neshodách osazenstva při vzniklé bitce o místa vyrazil vpřed na Prešpurk. Cesta byla velmi hezká, zvláště nám ji zpříjemnil kulturní referent se svými příspěvky na přítomném videu. Zaujal nás Mr. Bean, zvláště pak skvělý Ivan Krajíček uvádějící své excelentní šou zvané Repete. A těch písniček, co jsme slyšeli. A samé pekné, peknúčke. Alespoň několik názvů:

Slovenská pesnička
Žltá rieka
Já, ty a můj brat
Nemoderné tango
Malučké dieťaťko

Hornouherci jásali a spojili hlasy v jeden mocný ryk a my jsme zatím vybrali píseň z najkrajších; vyhrála ta o Slovensku.

Hrozně jsme se těšili na Vůdce. Proto jsme si hned na Halkův návrh vymysleli takovou zajímavou soutěž. Kdo první z okénka uvidí Vůdcův portrét, získá bod. Žel bohu zatím nikdo nezískal ani jeden. Uvidíme později.

Prešpurk nás přivítal tmou. Po získání několika informací od domorodých obyvatel jsme zjistili následující: Dunaj není jeden, Dunajů je vícero. Dosažitelnost dolnouherských hranic je přímo závislá na autobusu č.116. Jeho trasu jsme objevili až kolem 1⁰⁰ hodiny následujícího dne. Ještě bych chtěl popsat alespoň některé ze zajímavých zážitků a zjištění:

Všichni noční tvorové páchnou borovičkou

V parcích leží mrtvolky (jednu objevil Halk)

Vůdce je přelud. Pravděpodobně ani neexistuje.

(nikdo nezískal ani bodík).

Nad Dunajem se tyčí temná silueta jakéhosi ponurého statku. Brr. Asi tam straší. Jacob zapomněl kompas. Prý bude zlynčován.

Utábořili jsme se na prešpurském poli mezi paneláky. Jelikož bylo teplo, spali jsme oblečení a bez spacáků. Bylo teplo. Blbost. Brzy přituhlo a pole tlačilo. Halk vyměkl a vybalil si spacák...

Jacob

* * *

A přišel dnešek. Kdosi mě probudil svým šramotem v 5¹⁵ jihoslovanského letního času. Z blízkého křoví vyšel vietnamec v bagančatech, černé bundě, čepici a voslintaným cigárem v hubě. Měřil něco ke dvěma metrům a tvářil se děsně ospale. Po pěti minutách zívání se z vietnamce vyklubal Grundyg. Posnídali jsme Halkovy perníky, můj tvrdý sýr a Grundyovu dobrou vodu.

Celou skrovnou snídani Jacob vykřikoval, že všechny slováky zkasruje, stejně tak hmyz poletující okolo. Halk všem ukazoval oteklý "prstíček" a "čelíčko", kam jej kousnul polní dřevokocúr, tedy polní blecha, či tak něco.

Jen co jsme zabalili, nad Blavou se zablýsklo a začlo pršet. Inu šli jsme. Začlo pršet víc. Halk sundal bundu a s úsměvem cupital po kotníky v loužích, jež se vytvořili na okraji silnice vedoucí k maďarským hranicím. A začlo pršet ještě víc.

Zmáčení ze shora slovenským deštěm zprava okolo projíždějícími auty jsme došli na autobusovou zastávku autobusu č.116, jež nás zavet na maďarskou hranici. Potáčeli jsme se v busu a okolo nás se tvořili loužičky. Grundyg stál vzadu, zabíral celou plošinu pro kočárky, jak do šířky, tak do výšky, hlavou hrcal o zářivku a tvářil se jak mučedník boží.

Dojeli jsme na hranici, kde jsme byli drsně zkontrolováni trpasličí celnicí, vyměnili \$ či

* Motto tohoto čísla * Nápis k náhrobku Ladota Chinského * Žalozpěv pro Orglaffa Bezbradu *
* Expedice Transylvánie 1039 * Znovuobjevení kořenů ztraceného rodu Álfheimovců *
* Odkaz nejbližším a blízkým * Náhrobek k mému hrobu * Tabulka plavání * Novinky liscannorské *
* Nurnští * Průzkumy Nurnské družiny *

* Motta tohoto čísla *

“... Přicházejí tři větrem ošlehaní válečníci.
Jsou to dva lidi a jeden člověk ...”

Alwynn, zvaný Velký

* Nápis k náhrobku Ladota Chinského *

Eriadann Rugornský, obecní hrobník liscannorský

“... Vzpomínáme s žalem v duši
na kudůka váhy muší,
necht' tu může v klidu spát
Ladot Chinský, kamarád ...”

* Žalozpěv pro Orglaffa Bezbradu *

Lynhaard Nepodrobitelný z Rugornu, syn
Byrthogův

Skláním se v úctě před jménem malého člověka,
jehož duše veliká pohltila celý můj svět,
jej čeká teď cesta předlouhá, daleká,
z níž není návratu, z níž nejde sejít zpět
V pěnivém příboji mořském tone bílý květ,
ševelý sladké vábí tou písni zatracení,
v nejhlubších hlubinách skonál zářný reka let,
opředen bludnými stíny, závojem zapomnění

Jsa spoután od zrodu okovem bezelstné pokory
před vůlí osudu, jenž každému nezvratně do vínku
dán,

mé srdce trápí se ve snahách o vzdory,
ač naděj smyšlená je mámení, pouhý klam
Lidé jsou figurky vržené napospas krutým hrám,
zmlitané v pochybách o velké neznámé,
jediné přání tu v bezmoci zbývá nám,
snad v jiných světech znovu se potkáme

* Expedice Transylvánie 1039 *

Halk, Jacob, Grundyg, Erlanth

*Za tento neupravovaný přepis z
originálu deníku výpravy, jenž je nyní uzamčen v*

DM za HUF a začali ze sebe odpařovat H₂O.

Jacob ihned pobízel k dalšímu dešti nastrojen v kostýmu amerického vojáka, jež prošel všechny bitvy historie U.S.A. Po chvíli dohadování vyrazil s Halkem a zmizeli v mlze.

Zatím konec

Erlanth

* * *

"Jejda já nemám svůj příšlášť", zvolal Grundyg a téměř se zhroutil. Všem nám ho bylo velmi líto, zvláště po jeho stávkování na celnici SK\H. Tak a je tu první ztráta. No nevádí, ten jeho pláštík nyní určitě hřeje nějakého slovenského bezdomovce. A tak jsme vykonali první dobrý skutek.

Za deště jsme dorazili do vesnice zvaná Rajka. Pěkná vesnice. Je tady nádraží a hlavně bufet. A tak sedíme a popíjíme. Vypadá to na první opici. Mají tu pivo zajímavé chuti zn. Kanizsai Sör a dobroučké vínečko. Mažeme karty, pěkně prohrávám, a snažíme se usušit. Je tu dobře, právě se objednáva další runda. Jinak bych se ještě chtěl zmínit o Grundykově stávce. Prostě se zastavil na přechodu a prohlásil, že dál nejde. Že je prý moc mokro, nebo něco v tom smyslu. A stál a stál. Erlanth na otázku zda jde nebo stojí, šalamounsky odpověděl, že by šel, ale musí uschnout. Inu Erlanth. Naštěstí jsme nakonec vyrazili. Byla to pěkná cesta. Betonová a kapku kluzká.

Tak a už musím donést další pití. Vypadá to, že se jeden z nás opět ožere (hádejte kdo)

Halk

Tak na tom přechodu se věci měly tak, že kdybychom počkali slabejch 30 minut, tak sme nemuseli šlapat 30 km v lijáku. Tolik k věci. Howgh.

Grundyg z Quonsettu

Ho, ho, ho - je to měkota. Na to se dá říci pouze jedno slovo: "Gřoch"

Halk

Pozor, super objev 2 dcl. vína stojí 12 forintiků

Halk

Výrok dne

"...Pánové, mně se tady líbí. Všude kolem nás zní nějaká hrozná řeč a my sedíme a chlastáme..."

(Grundyg)

"Gřooooochchch - a je tam po kotníky - z davu o Halkovi

Šitmen pro tento den: Erlanth x2 (vypadá to nadějně: typ dne: Halk) Vono se eště ukáže!

* * *

30.7.95

Biharkeresztes, Maďarsko - poblíž hranice s Rumunskem - nádražní bufet 11:31

Dobré to je. Mají tu dortíčky. Pravda jsou trochu tvrdší, ale ujdou. Housku s nějakým masem nám obsluha odmítavým gestem nedoporučila. Pivo tu má značku Borsodi. Tolik k dnešku.

Včera jsme se opravdu stali miláčky štěstěny. Krásně jsme v Rajce nasedli na vlak, zabrali pro sebe celé kupé, vybalili jsme ven nohy a sušili se. Tím pádem si k nám nikdo až do Budapešti nepřisedl. V Budapešti jsme po kratším váhání, co dále, zvolili tu nejlepší možnost. Na doporučení jakéhosi člověka, asi Rumuna jsme se přesunuli na druhé nádraží a za relativně příznivou cenu chytli rychlík na hranice s Rumunskem. Běh rozpálenou Budapeští nebyl sice příjemný, ale aspoň jsme doschli. Grundyga tlačí boty. Cesta rychlíkem byla pohodlná a v kupé se nacházeli civilizovaní lidé. Mimochodem, ta ženská, co s náma jela, musela asi vykrást antikvariát. Legerace byla pouze s průvodčím. Přišel a otevřel dveře a pak začal mluvit. Nejdříve jsme si mysleli, že nám vypráví nějaký vtíp, či co, ale ne, chtěl jenom lístky. Maďarština je úžasná věc. Není jí rozumět ani prd. Prostě nic.

Vylezli jsme ve vesnici Biharkeresztes, chvíli jsme obejdouvali a vydali se spát do lesa. No lesa, jak jsme ráno zjistili, byl to shluk topolů, kde rostla hnusná tráva a křoví. Pravda, tu a tam byl i bodlák. Nevadilo nám to. Ustlali jsme v křoví a jali se kuchtit večeři. Polévka i konzerva byla shledána uspokojivá a tak nám vadilo pouze malé množství.

V noci jsem byl silně otravován komáry, Jacob a Erlanth ne - mizerové. Za to Grundyg byl napaden jak komáry, tak i mravenci. Jinak vše v pohodě. Maďarsko je civilizovaná země. Tolik k zápisu. Pivní lahve pomalu plní stůl...

Halk

Zpět k snídani. !Máme sebou úchyla! Po celtě mi lez brouk, obyčejný černý brouk. Po upozornění se na něj Jacob vrhnul kotrmelcem. Drže střevlíka v rukách vykřikoval něco o tom, že to nežije tu a v životě to neviděl. Pak zahodil film do lesa a do jeho krabičky střevlíka vložil. My teď jíme a pijeme a černý střevlík škrabe na krabičku a mele z posledního, zatímco Jacob právě zboldl

zákusek z roku 1905.

Erlanth

Erlanth mě nutí, abych zde napsal alespoň výkřik. Tedy zde je:

Uááááá. Gřoch! Tolik Grundyg z Q.

Tak ten "vobyčejnej brouk", Erlanthe, ty atrapo na entomologa, je střevlík, a tudíž brouk děsně vzácné a neobvyklé tam u nás doma. A navíc - až bude hlad, bude ti ten brouk dobrej...

Jacob

Jacob z Rugomu byl právě pasován do stavu rytířského. Funkce rytíř Nositel kultury mu bude jistě slušet. Jeho krkání se nese bufáčem skutečně mocně. Přejme mu hodně úspěchů v novém poslání.

Grundyg z Quonsettu

* * *

Drcání vlaku způsobuje roztřesenost těchto rádků. Není divu, Causescu šetřil evidentně na kolejích. Leč vezmu to všechno od začátku.

Když Halk domlsal poslední olezlý dortíček, slabou to náplast za všechny oželené červy, naložila celá kumpanie rance na chrpy a vyrazila po silnici dálkám vstříc. (Že ještě odbíhám, pořád chodí vlakem nějakí ozbrojenci, což mě nutí stále vstávat z podlahy úzké chodbyčky a dělat jim místo pro průchod. Jakékoli pokusy odbýt je komentářem, obsahujícím výhrůžku s použitím slova "zkasrovat" jsou zhora nemyslitelné, uvážím-li, že mne při každém průchodu bací důrazně sapíkem do boku). Tedy jsme vyrazili, to bylo asi v půl jedny v mírně ojíněném (rozuměj ovíněném, jenže pivem) stavu vstříc těm zatracenějším dálkám. Ukousli sme z tý dálky asi polovičku, když jsme zjistili, že jdeme naprosto uhozeným směrem. Dlužno dodat, že mne osobně cesty příjemňovalo chroustání slunečnicových semínek a naopak krajně nepříjemňovalo dření kanad plus žhavý povrch vozovky. Po menších rozpacích se ukázalo, že jediná rozumná věc je vrátit se zpátky na nádraží a jít přesně opačným směrem. Všichni čtyři kompaňones to přijali ku podivu bez reptání a tak (ledaže by každý reptal na svojí vlastní blbost a to se k Nurnským nehodí) a tak sme se záhy octli na hlavní silnici, činíce přitom příjemný objev v podobě veřejné pumpy se (snad) pitnou vodou na každém rohu. Ač chůze po žhavém uhlí, kterou pochod silně připomínal, nepatří podle posledních zpráv ke koníčkům nižádného z přítomných dobrodruhů, záhy jsme dorazili podél nekonečné kolony čekajících kamionů na příhraniční občerstvovací stanici.

Neříkám, že by měly mít obsluhy buřtstánků nějaké speciální školy, ale díky slečně od okénka byly naše nervy postaveny před těžkou zkouškou. Domluva pomocí nakreslených čtyř talířků, na každém po dvou buřtech nakonec fungovala. Oni ty idiogramy měly něco do sebe, na to přišli už koumáci egyptřani.

S úspěšným utracením všech zbývajících HUFů jsem se odebral k hranici. Ta nás přivítala pěkně. Na kraji stál muž se samopalem a volal: "Daj, daj daj". Naštěstí jen pasy. Tak jsme prošli maďarskou stranou a ztuhli. Ze strážní věže, na níž bych hádal kulometné hnízdo, vlála pestrá rumunská vlajka a sledovalo nás několik bedlivých očí. Tak jsme vyměnili nějaký prachy a vstoupili do Mordoru. Nutno dodat, že se tak stalo za bujarého zpěvu jakéhosi zájezdu, podbarveného veselým kvikáním garwošky. Poslední přátelský pokec s rumunským samopalníkem a už jsme se mohli usadit v prvním bufáci Mordor originál, to za bedlivého sledování místními veksláckými veličinami. Lidi se zde během několika kilometrů dosti změnili. Snad něco v jejich pohledu bylo jiné. Snad proto jsme se už tolik nesmáli. Nesmáli jsme se, zato však jsme si dali pití. V momentě, kdy jsem si pomocí žbrdoly značky pepsi vyrobil v žaludku menší rybník, objevil se Taxík žluté barvy, který Halk s Jacobem ihned zjednali do našich služeb a tak jsme se za pouhých 10 DM vezli jako páni. Ne tak naši krajané, tedy soukmenovci, které jsme v počtu pěti zastihli ještě v Dolních Uhrách a pak i na hranici. Cesta Čaučeskovými polnostmi byla vcelku příjemná, nebýt toho, že vzadu Jacob nemohl z důvodu chybějící kličky zatáhnout okno a tak se dusivý čmoud sytý červené barvy, valící se zlověstně krajem, dostal i do staré Dacie tlustého nemluvného taxikáře. Záhy jsme jej však všechen vydýchali a tak se jelo vesele dál. Oradea, první město na Mordorské straně, na nás zapůsobilo pěkně. Na ulicích jezdilo příjemně málo velice rustikálně vyhlížejících automobilů a i samotných rumunů bylo vidět pomálu. Možná všichni cestovali v té rezavé budce, kterou Halk, který ji spatřil první, označil za tramvaj. Při bližším ohledání jsem mu musel dát za pravdu. Myslím, že jsem v ní poznal onen vůz, jenž hrdinně bojoval na některé z revolučních barikád, aby v něm pak až do roku 1960 bydlelo šest cikánských rodin. Pak musel vůz znovu na trať. (Umělecká licence - pozn. autora; viz Š+G). Zklamal mne tak pouze kůň, který se zcela nepochopitelně snažil použít přechodu pro chodce právě v době, kdy mu svítila červená. Ostatní koně však byli na ulicích vedeni vesměs jistou rukou svých pánů. Na nádraží mění Halk 50\$ u taxikáře, který viditelně ožil. Vstupujeme do haly nádraží Oradea a čumíme jak puci. Miniatura Istanbulu jako

na dlani. Naše vizáž je jak pěst na oko, chování jakbysmet. Místní se na nás dívají jak na exoty, my na ně taky. Choulíme se v koutku nádražní haly a zjišťujeme, jak dál. Dítě žebra o bakšiš, lidi se cpou ve frontách a všude panuje kyselej puch. Lidskej puch. Nakonec jsme se rozhoupali a zmáčkli paní u přepážky "informaci". Zpívala něco o přestupech. Zatím se z mlhy pochybností vyloupl cíl cesty - Fagaraš. Halk se obětavě zařadil do fronty rizikově vyhlížejících domorodců. Po chvíli se však vrátil, peníze v ruce a povídal něco o tom, že místní pokladní jsou banda idiotů, který půjdou první ke zdi až bude zas nějaká revoluce. (opět licence, ale to je tady běžný, hlavně německy piva). Do fronty se tedy postavil Jacob, který kouzlem své osobnosti zmámil jedinou sličnou (relativně) domorodku v dosahu, s pomocí jejíž a papírky s polopatickým požadavkem zakoupil lupeny. Vypadaly jako pravé, na rozdíl od počmáraného hajzlpapíru z Pešti. Napravil tak selhání vyjednáváníneschopného Halka. Sedli jsme tedy do nádražní restaurace, vybrali si mezi fantou a Kolou a vychutnávali nepřátelskou atmosféru. Kradářské pohledy přičmoudlých nemakačků se odrážely od bujaré atmosféry Šitmena. Karty pleskaly o stůl až do chvíle, kdy jsme měli plný zuby pinglíka a šli jsme hledat nástupiště s přiměřeným vlakem, v němž jsme měli zabukován flek. Po přistavení prvních vagonů nastal zmatek. Ze strany místních organizovaný, ze strany naší nefalšované živelný. To však nebylo nic proti tomu, co nastalo, když dorazily vagóny naše. Místní zkušeně naskakovali ještě za jízdy, pádíce zabrat místa. Po nalezení vagónu č.6 jsme se usadili na místa a považující je za svoje, nenechali jsme se zneklidnit ani ženskou, vehementně brebentící mordorsky a požadující NAŠE sedadla, ani opravdu uboze

Watch out when you get on the Transylvanian express!!

vyhlížejícím žebrákem. Ten smrděl na MAX. Skoro celou minutu. Nakonec jsme se nechali umluvit a naši si opravdu NAŠE místa ve vedlejším vagóně, odkud jsme zas někoho museli vyhodit. A tady jsme i teď. Všudypřítomný smrad, uličkou furt couraj Rumuni (i ten co šprechtí s Jacobem trochu česky), za oknem míhá se chabě elektrifikovaná krajina Mordorlandu, naplněná vůní sena a koní, volně se všude pasoucích, šumí skály transylvánského předhůří a my se v omláceném expresu řítíme hloub a hloub do černé země. Teprve to začíná.

Co dodat na závěr. Těch pět čelúnů, kteří dorazili do Oradey hodinu po nás se tvářilo značně vykuleně a já jsem si při návštěvě WC na nádraží připadal jak Mustafa Sulejman. Ale co, beztak jsem si vybojoval dnešní titul Šitmena.

Tedy pravím tak: Za okny Mordor,

Transylvanian Express chrlí snopy jisker k zatažené obloze a dá-li bůh, Drákula a místní ajznboni, jsme v pět ráno v Brašově.

tolik Váš hladový
Grundyg z Quonsettu

0:25, někde mezi Oradeu a peklem

Co asi dělá střevlík?

Jestli nechcípnu na smrad, tak asi brzo umře. Nechme ho tedy chcípnu a věnujme se osazenstvu našeho kupé. Přímou naproti mě sedí ženská osoba, která má neustále otevřenou hubu a chrápe. Jak poznamenal Jacob, je to opravdu na fotku, vedle ní je podivný vytáhlý chlapík, který asi neumí mluvit. Přes ně leží natažená asi pětiletá ratolest, která si nás zvědavě prohlížela, když jsme mazali karban, je to docela sympatické stvoření. Posledním členem jest mohutný chlapík, který asi nemá rád průvan. Neboť jeho prvním činem bylo, že neprodyšně zavřel okno i když byl pěkně hic. Teprve když se dítě začalo téměř dusit, nechal se obměkčit a otevřel okno zpět. Bohužel bylo rozbité, ale s tím si naše expedice hbitě poradila. Grundyg vytáhl kus špagátu a okno jsme pěkně přivázali. Pouze jsem si s tím chlápkem vyměnil místo, asi opravdu neměl rád průvan. Ale vyplatilo se mi to. Asi po hodině jsem od něho dostal napít nějaké limonády, což u mých závistivých kamarádů vyvolalo bouři veselí a hned začali sázet na to, jak dlouho budu ještě žít. S Erlanthem jsme po nějaké době pozorovali něco, co jsme považovali nejprve za mohutný lesní požár, ale pak jsme se shodli na tom, že spíše kluč pole (toho střevlíka, co ho má Jacob v krabíčce od filmu tedy postihne lepší osud - chcípne hladem, nebude upálen).

Okolo mě začíná být pěkně husto. Na nějaké zastávce nastoupila spousta domorodců, kteří tu stojí a něco žbrebentí. Upřeně mě pozoruje nějaká ženská v krajně neslušivě uniformě a neustále musím vstávat kvůli průvodcím, kteří nyní již chodí po dvou. Brašov se blíží...

Halk z Erinu

01:49:00

31.7.95

Několik poznámek:

1) Mám plnou peněženku nějakých papírků, které jsou označeny astronomickými čísly - místní měna. Připadám si jako boháč, ale na druhé straně mám přes tu peněženku raději ještě položený kasr.

2) 1\$ = 1840 lei na přechodu, popř. 1\$ = 2000 lei u taxikáře

3) Mají tu o hodinu více. Chvilí nám trvalo, než jsme to pochopili. Naivní Jacob dokonce

vykřikoval něco o nějakých mezinárodních úmluvách a asi pět minut to nemohl pochopit.

4) Ten idiot vedle mě právě zavřel okno na chodbičce, čímž intenzita smradu dosáhla stupně 5 - akutní nebezpečí otravy pachem.

Halk

Tři pozitivní poznatky o Rumunsku:

1) Na každém nádraží u kasy je vyvěšena cedulka se jménem lístky prodávajícího domorodce. To je pokrok. Když se člověk popere, aspoň ví s kým.

2) Vlaky tu jezdí přesně, dokonce s přesností na vteřiny, jak zjistil s údivem Halk. To není ani u nás doma

3) Mají tu tříděný odpad. Funguje to následovně: Kdesi stojí velká popelnice, do níž se hází úplně všechno. Pak přijde rumun ve žlutém oblečku, prohrabe se odpadky, rozřídí je do beden, popř. do vlastních kapes, a jde dál.

* * *

31.7., Brasov, Romania (vlak na Fagaras)

Brašov se přiblížil v 5⁰⁰ místního času, což jsme všichni přivítali takřka s bujarým jásotem. Hned vysvětlím proč. Během cesty naproti nám sedící rodinka Rumunů okamžitě usnula, načež dítě vypadalo jako mrtvé (spalo totiž s otevřenýma očima), žena začala hlasitě chrápat, maje přitom hubu zešířoka otevřenou, a nemluvný otec si zul boty (zřejmě poprvé po vánocích). To vám byl puch! Nejdřív jsem si myslel, že to smrdí ovce, ale byly to jeho nohy. V tom hrozném smradu se nedalo vůbec spát, Halk pořádky vykřikoval něco o prasatech, opičárně a sliboval, že tomu tchoři nastříká kasr do huby.

Dalším humorným zážitkem byl zásah uniformovaných samopalníků proti dvěma unuděným vlakovým zlodějům. Tady se nikdo s nikým nemazlí. Možná, že je postavili ke zdi. Ty dva výstřely však přehlušilo houkání vlaku.

Poznali jsme však alespoň dva domorodce, se kterými jsme se mohli domluvit. Nejdřív to byl takový kosmopolitní rumun údajně s kanadským občanstvím se svou ženou Číňankou. Dalším byl mladík, chystající se zřejmě jet načerno. Jinak je to s domlouváním hotová bída, tihle neandrtálci neovládají ani posunkovou řeč. Všude je bída, špína, bordel a svrab. Teď sedíme ve vlaku na Fagaras, cíl cesty.

Jacob

* * *

= SASU IOAN =
SAT: HURES NR: 16
LOC: FAGARAS
Jud: BRASOV
ROMANIA

Tot' adresa dobráckého Rumuna, napsaná jeho vlastní rukou na místě, kde právě ležím a píši. Budou čtyři odpoledne a cikánský pastevec zahání své asi padesátihlavé stádo ovčí někam, odkud přišli. Ovce zmizeli za skalou a pastevec se během vrací pro zapomenutou ovci a ráznými ranami do hřbetu ji popohání ke spěchu. Opět jsme na vyvýšenině nad ledovou řekou, která přijala pot z našich čtyři dny nemytých ponožek, sami.

Na dalších řádkách se budu snažit vyprávět jak jsme se na toto místo dostali a jaké nás postihli příhody a události. Tyto události by se nedaly nazvat překotnými, spíše ospalými, protože číslovka, která by vyjadřovala počet ušlých mil (1 mil = 1 km) by rozhodně nebyla dvojciferná a kdo ví, zda byla větší než 5.

Pokud bude text protknut spoustou čar vedoucích od shora dolů a bude zde spousta vět nesmyslných, je to způsobeno tím, že budu patrně usínat a mezi každým slovem si nechám něco zdát. Chrr, chrr.

Už jsem se vyspal a udělal si výlet proti proudu řeky, jež udělal mému nevyspalému organismu dobře. Teď sedím a pozoruji Halka s Grundygem, kteří chrápu ve stínu smrku. Grundyg, jako vždy, když spí na slunci nebo za dne, se slunečními brýlemi. Na hlavě má vietnamku a kouká se jak vyděrač Chánova. Leží na zádech a černobilou kostkovanou košili má přes sebe přehozenou tak, že vypadá jak pokojně odpočívající chovanec ústavu pro psychicky narušené.

Halk bez brýlí, ruce složené jak po těžké mrtvici nebo po obmě. Jediný pohybliví je Jacob, který hledá brouky mezi kamením. Teď Jacob něco prohodil k Halkovi, který se posadil, protřel si oči a z levého boku se přesunul na pravý a ruce si stejným způsobem složil pod hlavou. Jacob rozdělal oheň a chystá si vařit kafe, které snad probudí oba odpolední spáče.

Ale já se jim nedivím. Kdybych dokázal usnout, udělal bych to samé. Všichni sme nevyspalí, protože se v kupě, kde to smrdělo jak ve zracích sklepech sýrány Madeta (mimochodem po tom smradu se poblíla dobrá polovina autobusu, jež jel na exkursi do tohoto podniku ve 4. třídě ZŠ) a to už je co říct, nedalo se vůbec spát. Tak to ty dva doháněj teď.

Opět se tu objevil starý cikán, barvy Grundygových kanad, neřekl ani slovo, od ohně si

zapálil cigáro a zase zmizel.

Ha! Halk se objevil na obzoru, neboť vstal. Normálně komunikuje. Bylo mu zrovna ohlášeno, že černé krávy s hlavou né nepodobnou buvolovi, se sbalili a odtáhli spolu s dalšími koňmi a krávy a černými cikány někam dolů odešli. Doufám, že se do rána nevrátí, protože tu nad hučící řekou hodláme přečkat noc. Z toho hukotu si připadám jak v Transylvania Expressu.

Jak sme se na tohle místo dostali, ať popíše někdo jinej, du do stínu.

LOUKA nad BRECEAou 31.7. v 17⁰⁰ asi
Erlanth

* * *

1.8.1995
Vesnička Breaza, těsně pod úpatím Fagarasului
Muntii 08:55

Ostatní ještě spí, nebo to alespoň s úspěchem předstírají. Táboříme v parádní krajině pod úpatím hor a za chvíli posnídáme velice skromnou krmí...

Když jsme včera v pět ráno opustili smradlavý rychlík, ocitli jsme se na nádraží v Brašově, srdci Rumunska. Nebylo to tak hrozné, jak jsme očekávali. Dokonce jsme zjistili, že nám asi za hodinu jede vlak do Fagaraše. Nyní již bez problémů jsme zakoupili čtyři lístky a šli se poohlédnout po něčem k jídlu. Neměli tam ani prd. Pouze Jacob si zakoupil hornouherské pivo zn. Urpín a začal vesele mlaskat. Já coby starý znalec pochoutky zvané čokoláda jsem neváhal a s Grundygem jsem zakoupil hned čtyři kousky této pochutiny a těšil se na příští chvíle. I přesto, že to byla ta nejdražší čokoláda v bufetu musím konstatovat, že něco tak odporného jsem nejedl. Bylo to bílé, byly tam kousky něčeho hnědého a bylo to neskonale hnušné. S nešťastným výrazem jsem zkonzumoval svůj díl a se škemravým výrazem jsem požádal Jacoba jestli bych mohl tu parodii na laskominy zapít pivem. Jacob je kamarád a já jsem se tak opět uklidnil. Mezitím kolem nás prošlo několik (tedy dva) vybíračůků a podivným způsobem zde začali vykovávat svoji činnost. No, aspoň jsme měli o zábavu postaráno.

Vlak přijel a my do něj nasedli. Zajímavé bylo, že smrděl úplně jinak, než ten do Brašova. Nesmrděl totiž lidsky, ale chemicky, konkrétně po chlóru. Asi desinfekce před neznámou chorobou. Také s námi cestovalo nějaké podivné dítě, ale na to si budeme muset zvyknout. Vlak vyrazil přesně a mohli jsme se začít věnovat kartám. Byli jsme ale totálně ospalí. Já to poznal nejdříve a šel jsem spát na protější sedadla. Jiní však předstírali, že jsou na

tom lépe a pletli přitom hru.

Fagaraš nás přivítal pohledem na předhůří hor. Naším prvním cílem se stalo jídlo. Zatímco já s Jacobem jsme takticky hlídali vchod do něčeho co drzý majitel nazývá honosně restaurací, Erlanth a Grundyg šli shánět chléb.

A tak si s Jacobem sedíme, pozorujeme nějakou ženskou, která kolem sebe leje kýble vody a odhání hladové Rumuny od své "restaurace" a jsme docela v pohodě. Asi po půl hodině se oba průzkumníci vrátili z výpravy s kořistí. Koupili chleba a dvě hornouherské paštiky. Po důkladném očichání a nezjištění data výroby jsme se odhodlali ke konzumaci na nádraží. Cestou jsme zjistili, že chleba jsme mohli koupit hned tady. Nevdáři, najedli jsme se a začali kout plány co dále. Budťo čekat na zatím neexistující autobus nebo šlapat pěšky k horám. Jsme pouze lidé, a tak jsme se rozhodli pro autobus.

A čekáme a čekáme, má to jet za slabé čtyři hodiny. A už jsou tu, ptáte se kdo? No přece Oni. Grundyg a Erlanth již při své cestě za chlebem hlásili, že je sledují dva Rumuni s kosami. A už tady byli a chtěli cigarety. Jacob prahlásil, že je misionář a naučí je balit cigára. Vzal tedy tabák a papírky a názorně se věnoval osvětové činnosti. Grundyg zatím odbýval toho druhého, který už chtěl peníze. Nedostal a tak se ti dva začali věnovat našemu pozorování. Hlavně jeden na nás neustále čuměl a s výrazem prosebníka očekával nějaké dary. Nedostal nic. Ten druhý se zatím ztratil a po chvíli přivedl nějakého člověka, který nám nabízel, že nás odveze místo autobusu. Což o to chtěli jsme, ale po zjištění požadované částky 25 000 Lei jsme se na něj vyprdli, našťestí i on na nás. Znervóznění neustálými pohledy človíčka, kterého jsme přejmenovali na Gluma jsme se rozhodli jít pěšky. A šli jsme. Pěkně ve vedru po silnici k něčemu v dáli co připomínalo hory. Cestou jsme šli dobrou půlhodinu okolo něčeho, co připomínalo koncentrační tábor, strategickou továrnu, věznici anebo dobře hlídanou čističku vody. Mělo to dvojité zdi, ostatný drát a v kadibudkách to hlídali samopalníci.

Asi po hodině a půl jsme dorazili do nějaké vesnice. A usmálo se na nás štěstí. Dobrácký Rumun (jeho jméno je uvedeno o několik stránek dopředu) nás sám od sebe odvezl dacií až k horám. Když jsme se pěkně vezli, uvědomili jsme si, že nám ušetřil opravdu hodně času. Grundyg prohlásil, že jsme jako banda Skopčáků, kteří se akorát vozí. Měl pravdu. Našemu zachránci jsem věnoval 10 000 a ten nás spokojeně opustil na úpatí hor. Nacházíme se u potoka, který teče z hor. Přespali jsme v pohodě bez komárů i mravenců. Jsou tady krávy a ovce a Jacob se věnuje hovorům s místními

cikány, kteří jsou docela fajn. Jdu snídat, on to někdo určitě ještě napíše podrobněji. Máme vločky a hlad...

Halk

* * *

1.8.1995
Opuštěná salaš nebožtíka Gheorghu pod horským vrcholem Urlea, 19:12

Chtěl bych se alespoň pár slovy vrátit k předchozímu dni, který byl zvlášť pro mě velmi vydařený. Nalezli jsme opravdu skvělé tábořiště u horské bystriny, pojedli a za pár hodin všichni usnuli jako špalky. Zůstal jsem na hlídce, protože spát ve dne můžou tak akorát sůvy nebo ožralí houmlesové.

Kolem tábořiště bylo neustále živo, procházela se tu stáda krav, koní, ovcí a podivných černých zvířat s dlouhými rohy, nejvíce připomínajících hybridy krávy a hrocha, tedy krávohrochů.

V jednu chvíli se dokonce vynořil cikánský kmet černý jako bota, jenž posunky žadonil o oheň pro svou nevábně vyhlížející cigaretu značky Capatinii. Ukazoval mi, že má rozbitý zapalovač, což jest tady v horách jistě nepřijemné. Seděl jsem a dumal o všelichem, dokonce jsem ulovil svého prvního grizzlyho, a ten cikán se tak jednou za hodinu vždycky odněkud neslyšně vyloup a zapálil si další retko. Přestože ten chlapík zřejmě neuměl mluvit, vydával jen jakési hrubé hrdelní zvuky, moc se mi líbil. Ta divokost jeho vzezření a černé oči, provrtávající cizince každým pohledem. Táhla mne touha navázat s domorodcem bližší kontakt, po vzoru bájných bílých misionářů uvařil jsem rendlík kávy značky Douwe Egberts, do kapsy vložil zapalovač a erámí uplácovací krabičku značky Camel a vydal se směrem, odkud zaznívalo cinkání kravských zvonců. Cikána jsem objevil celkem brzy, stál v křoví a pojídal jakési zřejmě jedlé bobule. Daroval jsem mu zapalovač, což v domorodcových očích vyvolalo údiv i dojetí, a on mi za něj nabídl cikánský vůz plný dřeva. Dřevo jsem odmítl, co taky s ním, a oba jsme si sedli. Nabídl jsem mu camelku a horkou kávu. Byl úplně v transu. Chvilí jsme si po neandrtálsku vyprávěli o všem možném a stařík ukázal na hory a blankytně modrou oblohu a gestem naznačil, že bude přšet. Věřil jsem mu. Po chvíli se odkudsi ze stráně vyloupala docela hezká rumunka, už podstatně bělejší ve tváři a postupně se objevili ještě tři další. S domorodkou se jednalo podstatně lépe, zřejmě byla narozdíl od ostatních gramotná a její obzor sahal rozhodně dál než do Fagarase. Dokonce uměla dvě cizí slova - německé Da a anglické Thank you, jímž mě počastovala za

nabídnutou cigaretu. Na příkladu různých pokládaných kamenů jsem vysvětlil, že jsem bílý sáhíb z velkého města, tedy místa s mnoha velkými domy, jež je v zemi Chechia. Všichni domorodci mne přijali velmi vlídně, pili jsme kafe, podotýkám, že z jednoho hrmku (s velkým sebezapřením) a dívali se na krávy. Ještě jsem požádal o to jestli můžeme tábořit na pozemcích jejich domorodé tlupy. Souhlasili. Ještě jsem se trochu podivoval, proč jeden z cikánů chodí po pastvině jenom v ponožkách. Neměl boty, ale jim se to zdálo zcela přirozené.

Rozloučil jsem se a vrátil se k ostatním, kteří se už vzbudili. Doufám, že nás ti cikáni v noci nepřepadnou a neokradou. Myslím si ale, že ne.

K večeru začali zahánět stáda, nemluvný cikán si se mnou přišel potrást rukou a cikánský vůz se odkodrcal dolů z hor.

Rozděláli jsme oheň a hráli tradiční partičku Šitmena.

Pozor:
ŠITMEN TOHOTO DNE BYL HALK!

Vcelku brzy jsme usnuli.

Dnes jsme vyrazili do hor! Přesněji řečeno k horské salaši Cabana Urlea, jež se podle letitého hodinovníku ukazovala jako tři hodiny chůze vzdálená. Šlapali jsme podél potoka vždy 45 minut ostré chůze střídaných chvilkou odpočinku. O této cestě se nedá mnoho napsat. Po stranách tyčící se horské masivy porostlé lesy, burácející říčka, stoupající kamenitá cesta. Po nějakých dvou hodinách chůze se najednou zatáhlo a začalo přšet. Co, přšet, lílo jako z konve. Od té doby nevím skoro nic. Zamlžily se mi brejle, a tak jsem následoval ty vidomé z nás.

Ztratili jsme občasné značení, vedoucí k chatě Urlea a místo toho se napíchl na jakési pochybné druidské značky na stromech. Už jsme byli úplně mokří a morálně na dně, když jsme objevili hrob jakéhosi Gheorghu. "Nebožtík", zajásal Grundyg, "Civilizace není daleko". Halk se pořád pokouval po hodinách a vykfikoval něco o tom, že už to tady někde musí být. Šli jsme opravdu dlouho. Poslední úsek cesty se změnil v zběsilý úprk v podobě svinského kroku, byla nám zima a voda z nás rcřela proudem.

Náhle na malém kopečku Grundyg s jásotem vykřikl: "Je to tady!"

Ano, teď už můžu říct, že nějaká chajda tu stála. Teda je to taková zřícenina salaše. Rozhodně ne Cabana Urlea. Střechou zatéká, dírami mezi trámy se prohání studený průvan, chybějí tu dveře, prostě žádnéj šlágr. Opuštěná usedlost je

obklopena nánosy prasečího bahna, to bahno je stejné jako v přilehlém polorozpadlém výběhu pro vepře, stejné bahno tvoří v uschlých hroudách základ Gheorghuovy salaše, jak jsme náš nový dům, rozměrů 3+0 s ohništěm, pojmenovali.

Vyslali jsme průzkumnou výpravu, čítající mne a Grundyga, po stopách Cabani Urlea, ale ta skončila naprostým fiaskem.

Dokázali jsme se jenom totálně promočit a objevit vojenský stan s kominem, jež byl buď prázdný nebo plný podřimujících Rumunů, což jsme rozhodně nechtěli zjišťovat. On takový probuzený Rumun může bejt dost nervní. Přece jenom jim v žilách koluje divoká krev Dáků.

Vidina párků s hořícími nebo aspoň piva značky Urbín se totálně rozplynula, když jsme vzhledli k mapě a ujednili si náhled na věc. Ta proklátá Urlea je totiž na severním hřebeni kdesi vzadu po naší levé ruce. My zatím táboříme na samém konci údolí pod horským vrcholem Urlea. Zítra nás čeká opravdu těžký prvovýstup. Teď je nám zatím dobře. Venku sice prší, ale my máme v obýváku oheň a přikládáme dřevo získávané důmyslným rozebíráním salaše.

Snad do rána uschneme.

Byly pravděpodobně spatřeny první důkazy přítomnosti vlků - Erlanth objevil vlčí stopy a ekrement, obsahující kosti zajíce. Zatím se moc nebojíme, vlci prý útočí ve smečkách.

Jacob

HOMEČEK

Máme malý domeček v obýváku ohniček přikládáme na vrata z výběhu pro prasata Chatu plní libý čmoud dole šumí řeka proud z toho místa na spaní smrdí jak cikáni

* * *

středa 2.8.95

Skalní převis v hloubi hor

Ráno mě tlačení dřevěné lavice konečně přestalo bavit. S úderem devátý jsem tak vyhlídnul ze spacáku a dírama ve střeše spatřil relativně ucházející nebeskou modř. Moje chrutí ve spacáku vzápětí probudilo Halka, který mi oznámil přesný čas a tím probudil i ostatní. Začali jsme tedy vybalovat svoje omačkaná těla ze spacáků a protahovat rozlámané údy. Speciálně Halk si stěžoval na svoje poctivé žulové lože. Vyspínali

jsme se přesto dorůžova, zalepili žaludky ovsem, zazpívali pár národních i jiných písní (Jacobova první slova po ránu byla tuším: "Éééj, zomrela mi žena") a sbalili sakypaky. Cesta do hor se vinula snad ještě strmějc než minulý den, ale část z ní už jsme měli s Jacobem v paměti z naší chaloupce. Myšlenka na déšť byla při pohledu na kumuly nad námi neodbytná a tak se naše společnost, poučená zkušenostmi včerejška, stále ohlížela po případném suchém místěku. Nakonec, asi něco před jednou se samozřejmě dalo do krápání a my jsme se vystrachali do jednoho menšího sedla a dali se odbočujícím údolím podél potůčku. To už jsme sešli ze všech mizerně značených cest a dostali se nad hranici lesů. Kolem je jenom tráva a zakrslý křoviska. Po chvíli jsme úspěšně narazili na menší skalní převis, schopný pojmut právě tak čtyři osoby kultury skrčenců s bágla. Zde jsme se schoulili pod celty a jsme tu i teď. Kolem poletuje spousta otravných muchniček (to jsou ty fleky na papíře), občas přelétne i pták. Erlanth se teď vrátil z průzkumu s nadějnou zprávou. Asi pět minut cesty slyšel bečení ovcí, zvonce a snad i pastevce. Tam si alespoň můžeme zjednat jasno po stránce topografické. Nemůžeme se totiž pořádně shodnout, kde vlastně jsme.

Vítr se zatím obrátil, takže všechny dekovité mraky, který se přes nás celý den sunuly se sunou zase zpátky. Takže nežli vyjdem, zveřejním ještě jeden báječný recept: 300g kopřiv, trocha sušeného mlíka, 50g mateřídoušky, zalit vodou, povařit, přidat třežalku a česnek, dobře zamíchat a servírovat teplé v ešusu. Je to mňamka.

P.S. Musím si dát pozor na Halka, během kručícího břišního koncertu se sólisty Jacobem a Halkem vyhrožoval, že má chuť na moje voko. To mu teda osladím, teda vlastně nedaruju.

16.³⁸ pod něčím, co je vzorně nazýváno převisem, lehce zmrzlý Grundyg z Quonsettu

* * *

čtvrtek 3.8. chata Valea Simbetei

Vyrazili jsme proti proudu potoka, tedy po levém břehu, který hučel v hluboké strži. Tu jsme přelezli, po zadku dolů, počtyrech nahoru a začli jsme vylézat do sedla kopce. Tam se Grundyg vydal bez batohu na průzkum příští cesty. Stejně tak

učinil Halk, který se začal drápat přímo pod vrchol a za chvíli zmizel v mracích. My s Jacobem jsme v suchém brusinč nasbírali hromádku pokroucených větví a hledali místo k táboření v nevlídném sedle. Grundyg přinesl zprávu o ovčích stezce, kudy všudepřítomný vocce přeskakují převisy a lezou po skalách.

Halk se skutálel z vrchu a přinesl zprávu o salaši. Po čtyřech jsme se vydrápali k vrcholku, kde jsme našli ztracenou stezku, lépe (zpět k převisu, Shitman dne jsme byl já, Erlanth) řečeno stezku vedoucí od chaty Urlea přes hlavní hřeben. Po chvíli dohadování jsme se otočili zády k salaši, která se objevila na obzoru u pramenů potoka a vydali jsme se po uboze značené cestě dolů do sedla, kde má stát údajná salaš. Po chvíli sestupu už bylo jasné co se v sedle nachází. Z vrchu jsme viděli dva stany s několika postavičkami okolo a jakousi jurtu mongolských pastevců, která stála na nejvyšším místě sedla.

V posledních paprscích slunce jsme konečně sešli po hoře porostlé travou do sedla a zjistili, že domnělá salaš (podle Halka) nebo jurta (podle někoho jiného) není ani ubytovací středisko pro stáda ovcí, dva psi a dva bači, ani přechodné sídlo chána Činghistána, ale jedná se o fotbalový míč, jež má velikost 3 metrů, je přepulený a položený v sedle.

18.³⁷ v jídelně chaty Simbetei na stole s bílým ubrusem, který je stejně po ruby, částečně najedený a utahaný Erlanth

* * *

čtvrtek 3.8. pod smrkem nad chatou horské služby SALVAMONT, jež je kousek nad Valea Simbetei

U fotbalového míče jsme narazili na sedmičlenou výpravu rumunských studentů. Po počáteční nedůvěře tahání kastrů (tedy přemísťování obranných sprejů z batohů do kapes) a okukování dlouhých noží houpajících se u pasů všech táborníků jsme se sklonili nad jejich mapou, ne nad náčrtkem z 20 let starého průvodce po rumunských horách, který jsem neustále otáčel v ruce a nesmyslně pojmenovával sebemenší horský vrchol.

Pak nás překvapivě pozvali na večeři, ale jenom z jejich zásob. Svezli jsme se po mokré louce k oněm stanům, usadili jsme se poblíž ohně. A začli hody. Na prostřených papírových ubrusech se začal objevovat bílý chléb, dva druhy tvrdého sýra, krabička smetanového sýra, malé pářečky v plechovce, játrová paštika, okurky, hovězí ve vlastní

šťávě, rybičky v tomatě. K pití voda z blízkého potoka a Vodca (1000 fafníků ve Fagarasi 33% vol s borůvkami) (tuto vodku mi právě Grundyg podává v otlučeném šálku).

Najedli jsme se výborně. Na oplátku jsme uvařili vodu na čaj a kafe na malém propanbutánu, protože po dešti nechtělo nic hořet, nehledě na to, že zde žádné dřevo nebylo, jen to co si rumuni donesli.

Kecali jsme spolu anglicky. Všichni byli ve věku 16-17 let a všichni studovali střední školu v Bucuresti a většina jich odtud pocházela.

Erlanth u Vodci a ohně 20:53

* * *

3.8. 21⁰³ tamtéž, co psal Erlanth, jen o pár kapek deště poté.

Zázitky včerejška bych okomentoval jednoznačně: COOL! Mihail, Laviniu, Dragoš, Dan & spol se ukázali být natolik suprovými personami, že jsme si připadali jak zájezd hotentotů u dr. Gutha Jarkovského. Naše rozpaky neustále "Senkjü" a opatrné ucucávání vodvy v našich rumunských hostitelích vzbuzovalo jen ještě větší pohostinnost. Zvláště Jacobovi, jehož si evidentně oblíbili, bylo jídlo neustále krájeno, cpáno a téměř vkládáno do úst. Spát se šlo po kafi asi v půl dvanáctý, všichni byli tak říkajíc v těžké pohodě.

Ráno jsme se vzbudili, vzhledem k ponocování a vodce (zvlášť Jacob byl večer poněkud vláčný) poměrně pozdě, posnídali oves, absolvovali inspekční dozor horské služby Salvamont, skládající se evidentně z dobrovolníků, bačů a toulavých psů, rozloučili se s našimi dobrodinci a opustili náš fotbal púlmíč, ve kterém Halk nalezl památeční, dva měsíce starý vzkaz expedice Degen, jehož čtyři členové, Čoky, Kopec, Satan a Žakis se zde též rekreovali. Hilfe!! začíná lejt! Končím!

15 minut poté. Konečně přestalo chát. Našlápli jsme si to tedy asi v poledne opět na hřeben. Čtyři hodiny cesty měla být Valea Simbetei a tak jsme byli plni optimismu. Šlapali jsme pěkně do kopce, kolem nás se stále válely husto husté mlžiny a jen občas se otevřel nádherný výhled do údolí a na protější hřeben. Kolem nás si to šlapalo mraky turistů a my si připadali jak na Václaváku. Cesta vedla po hřebeni nebo po úbočí a uklouznout znamenalo utlat si na kamení o nějakých půl kiláku níž. Jacobovy nejisté nohy k tomu měly nejbliž, ale se štěstím klopýtaly od výmolu k výmolu dál. Kolem půl druhý byl do družiny přijat nový člen.

Pes Bublina si oblíbil zvláště Halka a vypadalo to, že je se změnou svého přídomku z "toulavý" na "halkův" zcela spokojen. Nedlouho poté se kolem začaly trousit spousty českých trekařů, čímž byl dojem Václaváku dotvořen k dokonalosti. Mezitím se nad námi přehnal několik přeháněk a v dálce bil ustavičně hrom. Nebylo divu, od rána se sluníčko proti dekovitým oblakům nechýtal. Krátce před třetí byl propuštěn pátý člen výpravy pro chabou spolupráci se zbytkem družiny. To nám ovšem štěstí nepřineslo, neboť ihned po nalezení odbočky na Simbategi začaly padat kroupy, jak hrachy (no skoro). Vzápětí jsme začali slézat strmé kamenité stráně po červené značce. Sklon sruhu byl podle měho názoru plus mínus 90 stupňů a krajně riskantní Erlanthův návrh na sáňkování byl shledán nepřijatelným. Jacob asi v půli krkolomného (resp. noholomného či vazolomného) sestupu prohlásil, že není koza, ale stejně mu to nikdo nevěřil. Tak jsme se konečně asi v 17⁴⁵ octli ve směšné nadmořské výšce a našli zde odpornou civilizaci na kterou jsme se lačně vrhli. Vtrhli jsme do podezřele vypadající horské chaty a po menších jazykových problémech si dali: Polívku s plovoucími lusky, dvě smažená vejce a trochu salámu s bramborovou kaší. Vypadali jsme jak skopčáci na český vesnici. Zakoupili jsme následně vodku Vodcu a dně čokolády maďarské výroby a odebrali se kempovat do přilehlého hvozdu. Zde si ustlali ve smřčině, přechkali několik menších dešťů a snažili se přivést chciplého Jacoba k životu. To se nám za pomoci Vodcy a ohně podařilo. Sedí teď s námi u ohně a kecá. Kecáme všichni a nevíme, co bude zítra. Doufáme alespoň, že nás noc nevyplaví do chaty, jejíž palandy z půlek kmenů nevypadaly až tak sympaticky. Zatím jsme F.a.j.n. a nohy se zotavují zpět do normálu.

22.03 u ohně se hřející
Grundyg z Quonsettu

* * *

4.8.95
15:34 Chata Opas Simpata (Halk neumí číst, Ta chata se jmenuje Popas Simbata) GŘOCH

Tento zápis naváže na předchozí řádky. Pokojně usínáme ve smřčině, posílení místní vodkou. Pohoda. Asi o půlnoci se všechno mění. Voda padá z mračen a je jasné, že ještě chvíli a budeme mokří jako (všichni mě serou) myši. Ještě chvíli koketujeme s počasím, ale nakonec balíme a v dešti za svitu baterky klopýtáme k chatě, kde jsme včera jedli. O chvíli dorážíme. Svítí jedno okénko, jinak nic. Otevíráme dveře a chvíli čekáme. Nic. Ticho. Aby ne, je lehce po půlnoci. Odhodláváme se

k akci. Maximálně potichu vlézáme do otevřených dveří. Máme štěstí. Stojíme v ložnici. Tedy spíše v brlohu. Na zemi čtyři matrace a jinak nic. Nevadí. Shazujeme mokré celtý a uleháme, abychom vzápětí usnuli. Pěkně jsme se nabourali. Ráno uvidíme. Usínáme za šustotu myši. (asi jsme neměli vyhazovat tu kočku).

V devět k nám nahlíží místní jídlonoš. Asi desetiletý kluk (Mysleli jsme si, že dětská práce je zakázána). Chvilí si koukáme do očí. Děláme, že ho nevidíme a zavírám oči. Dobrá finta, zřejmě ho to zmátlo a odchází. Probouzíme se všichni. Ukazuje se, že Jacob spal celou dobu s kasrem v ruce. Ještě, že jsem nespal vedle něho. Vstáváme pod bedlivým okem kluka a děláme jakoby nic. Furianty si objednáme snídaní a čekáme. Zdá se, že nás štěstěna neopustila. Nic se nečeje a my pokojně platíme. Odebíráme se zpět na naše tábořiště a rozebíráme co dál. Bud' to jít nahoru, anebo počkat až přestane pršet. Vrcholky hor jsou zahaleny v mlze a počasí je krajně nevlídné. Nakonec je rozhodnuto sejít do údolí a dorazit k údajné lanovce, která se má nacházet o dvě údolí dále.

Cesou dolů potkáme skupinu krajanů. Vesele jim vyprávíme o našich zážitcích. Takticky se chlubíme, že jsme již ochutnali i kopřivi. Máme úspěch. Okamžitě dostáváme dvě jablka a jednu sušenku mlsli. Děláme, že nechceme, tváříme se odmítavě, ale nakonec je rádi přijímáme. Budou se hodit.

Scházíme do údolí a navzájem se popichujeme. Polévku s hrachem a čokoládu konzumujeme u potoka. O hodinu později dorážíme k místnímu hostinci. Rozhazujeme peníze a objednáme si: pivo, kotlet, hranolky a já i čokoládu. Kolem nás jedí zbohatlí Rumuni - krajně nesympatičtí. Připadáme si jako boháči. (Normální domorodec by si tohle dovolit nemohl.) Konec, končím.

Jsem zvědav, kde dnes budeme nocovat. Zvedá se vítr a mraky táhnou...

Halk
16:40

* * *

5.8.1995
9:39, les před Or. Victoria

Několik poznámek na začátek. Tedy přesněji humorných zážitků, které alespoň částečně pozvedly morálku naší kumpanie.

1) Malý hošík, jenž nás obsluhoval na chatě Valea Simbetei nás rozveselil předváděním svých eskamotérských kousků s přístroji.

Toto excelentní cirkusácké číslo, za něž by se nemusel stydět ani principál Sarim spočívalo v tom, že po druhém chodu naši přepychové hostiny ode mne a mých druhů odebral přístroje, pečlivě promíchal a metnul s nimi o stůl. Poté náhodným výběrem přístroje rozdál znovu, vesele se smál a přinesl třetí chod. Tuto zvláštní cirkulaci jídelních nástrojů, v našich krajích tak nezvyklou, jsme nazvali tak prostě - TOMBOLA.

2) Dalším humorným zážitkem nás poctila chata Popas Simbata. Chtěli jsme zaplatit, však servírka se k našemu máchání pažemi stavěla ležerně, ba úplně netečně. Po chvíli dokonce odešla úplně z dohledu a nevrála se. Teprve na hlasité zvolání v jugoslávském: "Hej conobar, molimo vas!" vyběhla a začala počítat útratu. Výslednou sumu napsala modrou propiskou na zářivě bílý ubrus. Zřejmě je to tady zvykem, ale mě to rvalo srdce.

Když jsme odcházeli, místní vojáci na mě volali: "Pane majore!" Inu zvláštní země.

POZOR! VŠICHNI MUŽI!
ŠITMEN PŘEDVČEREJŠÍHO DNE JE: ERLANTH
ŠITMEN VČEREJŠÍHO DNE JE: JACOB
ŠITMEN DNEŠNÍHO DNE JE: JACOB

Zvedli jsme se od stolu, zvedl se i vítr a mraky táhly. Vyrazili jsme směrem na Or. Victoria, neboť potřebujeme dokoupit chleba a vyměnit dolary. Docházejí nám ty hnusné rumunské papíry. Podařilo se nám úplně sejít z hor, tak jsme si to štrádovali po krásné rovné prашné cestě. Cestou jsme si vyprávěli o oblíbeném filmu Maso a krev, samozřejmě se všemi detaily. Hlavně debata se však pokaždě stáčí na jídlo, tak jen namátkou: Kachna s knedlíky a zelím, řízek se šlehačkou, maso s rohlíkem.

Začala nás však trápit docela jiná věc. Erlanth Linfalas, čtvrtý člen naší výpravy začal prohlašovat, že je mu nevolno. Slunce už začalo zapadat, a tak jsme si v blízkém lese zřídili brloh a zapálili oheň.

Praskání hořících větviček se tu a tam mísilo s dávivými zvuky, pocházejícími z Erlova žaludku, jemuž několikrát ulevil. Nevíme, čím to může být. Snad vodou, snad rumunským jídlem pochybného původu. Na každý pád, všichni jsme vzdychky jedli to samé. Pod tíhou svého zdraví jsme se nadopovali několika druhy prášků. Doufám, že se neotrávíme. Erlanth brzy usnul, Halk s Grundygem došli do vzdálenějšího potoka pro vodu. Brzy jsme usnuli všichni.

Je ráno. Sedíme na celtě, já píšu deník a hošci karbani nějakou primitivní hru. Před chvílí jsem se stal znova Šitmenem. Erlovi už je líp, zvláště poté, co se nadopoval další dávkou narkotik. I my

zbylí si brzy taky šlehnem. Jistota je jistota. Za chvíli si zabalíme a vyrazíme k vesnici. Chceme se najíst. Ovesné vločky se už zajírají, zvláště Grundygovi, který odmítl jíst. Uvidíme, co přinese den. Alespoň to počasí se umoudřilo.

Jacob z Rugomu,
pan major

* * *

19:42, toho dne někde v lese mezi Moldoveanu a Negoioi na úpatí Fagarase

Sedíme u dvou betonových rour, které jsme zvolili jako úkryt proti dešti, Grundyg dělá oheň, Erlanth dřepí a čumí do nebe a Halk buzeruje Grundyga, jestli už konečně uvařil to jídlo. Já tady píšu ten prokletý deník a vzpomínám, co se od dnešního rána stalo. Vyrazili jsme směrem na Victorii, což má být jedno z mála osídlených míst v této pustině. Pochodovali jsme rychlým krokem, přerušeným pouze jedním odpočinkem, a po několika hodinách jsme se dostali k prvním stavbám městečka. No, stavbám. Šlo spíše o několik opuštěných tanků, jednu ostřelovací věž plnou drzých cikáňat, moře ostnatých drátů a jedno jézerd. Inu, rumunský strategický bod. Musí být chráněn proti proradným imperialistům.

Blízká cedule, hovořící o patnáct minut vzdáleném turistickém komplexu nás zcela svedla z cesty a vrhla mezi chudičké cikánské chatrče a ubohé plůtky, ohrazující divokou vegetaci, pěstovanou za účelem obživy. Přešli jsme koleje a prošli několik nutných na první pohled nebezpečně vyhlížejících uliček, plných upatlaných harantů, jež z nedostatku vlastní zábavy na nás hlasitě pokřikovali. Kryli jsme si navzájem záda, kastrý a nože máje pohotově, a proklestili jsme si tímto způsobem cestu až k jakémusi tržišti. Plody zde prodávané nebyly o mnoho odlišné od těch, kdož je prodávali. Byly nevábné, páchnoucí a špinavé. Nakoupili jsme chleba a čtyři trochu zelené buřty. Potom nám došly peníze, vlastně ty pergameny s různobarevným potiskem, zvané tuším lejna. Začali jsme tedy shánět nějaký ten čejnž, což se ukázalo zloha nemožným. V nejlepším místním baru cenové skupiny 1A, kde mimochodem měli šumící a praskající černobílou televizi, jsme se dohodli o výměně tévdě měny na lejna. "Dolar nebrat. Dolar cikán nechťtí. Chťtí jenom marka", prohlásil místní konobar rezolutně lámavou němčinou. Proto jsme vyměnili pár lejn za zbylé mařenky a rychle opustili město. Hned za ním jsme se rozhodli upéct buřty, neboť Halk neustále vykřikoval, že se mu hejbu v batohu. Tak jsme je tedy ihned uškvařili a snědli, přečt nám Erlanth s výrazem mučedníka přenechal

i část toho svého, protože jeho žaludek se proti připálené mastné hroudě barvy khaki jaksi vzpěchoval. Dobré jídlo. Po něm jsme si dali drobný odpočinek, natankovali vodu z čurku mezi křovisky a jali se šlapati dále.

Tato část cesty by se dala přirovnat k postupu pátracího oddílu vietnamskou džunglí. Ale tohle je Rumunsko. Se vším všudy. Plazili jsme se houštinami, nevěděli jsme kam jdeme, ani kde je která světová strana, v každém křoví mohl číhat zlý Rumun, divoká svině nebo šilené cikáně.

Právě před chvílí jsme rozbili tábor. Kdesi dole před námi je asi nějaká menší osada. Halk si rozbil batoh a vyndal asi desetikilový balvan. S výkřikem: "Někdo je tady Densir!", nás postupně začal vyslychat. Nakonec pravda vyšla najevo. Onen těžký butr mu v nestřežené chvíli přibalil do báglu Grundygy, čemuž se právě teď hrozně směje a šklebí. Byl to vopravdu blběj densirovskvej vtíp, ale to by nebyli ani hoši z naší kumpanie, aby se všemu nezasmáli. Halk potěžkal kamenem a metnul s ním po Grund'ovi. Tímto byla za humornou densirovskou příhodou udělána poslední tečka. Ale já si pro jistotu každý rámo pořádně prohlídnou baťoh. Jistota je jistota. Člověk nikdy neví.

Zapsal Jacob
P.S.: Jdu hledat paštiku
Další Šitmen dneška byl Halk (zajel jak do povidel)
* * *

6.8.95 Chata Arpas

Včera jsme ulehli ke spánku pod širákem. Komáři lítali a štípali. Pohoda, klídek. Asi o půlnoci mě vzbudil Jacob a zuřivě nadával na sladce spícího Grundyga. "To prase příšerně chrápe, já nemůžu spát". A opravdu, Grundygy vydával zvuk připomínající těžké pracovní tempo věžňů v kamenolomu. Poradil jsem mu, aby ho kopl do hlavy, ale na to mu zřejmě odvaha nestačila. Do druhého se nabourali Erlanth a Jacob. Krásně jsme se uvelebili a spali jsme dál. Grundygy našťěší už nechrápal a tak ranní vstávání o desáté bylo příjemné.

K snídani nebyly našťěší vložky, ale chleba s paštikou, rybičky a ostružiny. A mělo se jít dál. Mělo. Nešlo se. Začali jsme hrát šitmena. Titul

získal Grundygy '*And damn proun of it!*', kterému jsem již částečně zapoměl jeho debilní vtíp s šutrákem. A opět se mělo jít dál. Mělo. Nešlo se. Začali jsme hrát další karetní hru a tak dále až do 14⁰⁰. Pak jsme vstali sešli o kus dále. Ocitli jsme v podivné restauraci kategorie AIIA. Sedli jsme si ke stolu a čekali. A čekali. A čekali. Na průzkum se tedy vydali Erlanth a Grundygy. Po chvíli se vrátili a oznámili, že to s jídlem nebude tak valné.

Ukázalo se, že jsou neschopní. Já a Jacob jsme dokázali hbitě objednat jídlo. Ještě nevím jaké bude. Teď sedíme, posunky se dohadujeme s nějakými Rumuny.

Jsou tři a vypadají jako dementi. Očividně se jim líbí Jacob. Ten jeden na něj neustále láskyplně čumí. Právě nám všem objednali pivo. Vypadá to na ožíračku. Oběd stále ještě nemáme...

Halk
* * *
Ten dementní Rumun se nám očividně snaží střelit ukradené auto. Prý je to Audi.

Konečně přinesli jídlo. Docela ujde, zvláště po hladových dnech v horách. Máme kotlet, podivnou bramborovou kaši, salát a pivo. Neustále nás otravují ti Rumuni. S tím autem to myslí asi vážně. Nabízejí ho za 5.000 DM, ale po chvíli slevují na 500 DM. Pokoušíme se s ním vyměnit peníze, ale ne. Chtějí očividně prodat auto. Nebo nás alespoň odvézt. Je nutné zmizet. Grundygy za 1000 lei ještě kupuje super mapu hor. Možná že přestaneme konečně bloudit. Ustupujeme. Dva z Rumunů se nás neustále drží a něco brebentí. Vytahujeme kasry a ještě se smějeme. Neustále říkáme ne, non, nou, nicht apod. Jeden se otáčí a zbývá jen jeden. Ten dement co si oblíbil Jacoba. Na toho si již v případě nebezpečí troufáme. Všichni kasry v rukách jdeme po cestě. Ten Rumun se konečně otáčí a naznačuje, abychom pět minut počkali. Prý se vrátí s batohem popř. s autem (nepochopili jsme to přesně.) Jen co mizí ve svahu, po kterém bleskově klouže dolů, bereme roha. Škrábeme se do kopce. Zapadáme do křoví a čekáme. Očekáváme příchod tlupy Rumunů s klacky a puškami. Nic se neděje, asi byl příliš ožralý. Vytahujeme karty a mažeme šitmena. Opět prohrává Grundygy. Dochází k další karetní hře, kterou prohrávám já. Neustále blbneme s kasry jako parta malých smradů. Pěkně jsem střfknul do strany. Bohužel proti větru. Prostě sranda. Nakonec se zvedáme a jdeme ostražit dále. Chvíli s probíjíme lesem, abychom se nakonec ocitli na docela primovém tábořišti. Jsme zde sami, pereme své

špinavé hadry v potoce, konáme očistu těla. Grundygy prohlašuje, že si vůbec v Rumunsku neumeje hlavu. Je to humusák. Večeříme hrachovou polívku, chleba a super směs-ďábelských toustů. Za tento čin bych udělil Grundygoví titul "Muž dne", ale ještě to musí schválit ostatní...

Halk
20:47 u říčky Albota
* * *

Pondělí 7.8. večer na ruinách domu nad chatou Biela Cascada

Ráno jsme měli čokoládové vložky s osružinami, které už podruhé nasbíral Halk. (Jacob mě ruší ožraleckými písničkami a španělskými a německými výkřiky)

Já s Jacobem jsme si umyli vlasy v potoce. Všichni jsme si sebrali usušené prádlo a vyrazili po prašné cestě k západu. (Poznámka: Předtím než jsme vyrazili, stačili jsme jednu partičku Shitmena: DO ŽUMPY ZAJEL JACOB Konec poznámky)

Asi po hodinovém pochodu za střelby, jsme dorazili na silnici vedoucí skrze pohoří. Dali jsme se po silnici, majíce slunce po pravici,

Budu končit, psát při svitu měsíce není nejlepší.

21 ⁴⁵ Erlanth
* * *

8.8. 95 Refugiu na hřebeni (Caltun)

Doplnění včerejška: Když jsme se tedy za stálé kanonády rumunské armády vydali na cestu, bylo opravdu pěkně. Prašný tankodrom, simulující silnici se vinul poničenou krajinou předhůří a zavedl nás k cedulce, hlásající: MONASTIR 500 m. Nebylo to naším směrem, leč byli jsme plni optimismu a tak jsme se za četných výkřiků: "Hurá klášter" vydali obhlédnout místní pamětihodnost. Po kiláku tmácení se po dračích zubech jsme dorazili k dřevěné boudě, staveništi a zvonkohře o 3 (slovy třech) zvoncích. S klením jsme usedli do prachu, zcela rezignovaní, neboť se v naší mysli rozplývaly vysněné obrazy, jako: dobří mniši snášejší na stůl hromadu jídla; mešní víno; ženský klášter apod. Zatočili jsme tedy po hlavní, dokonce asfaltované cestě, která se zatínala do hor. Po ní jsme začli stoupat skutečně malebným údolím do hor. Po menších problémech se zkracováním cesty a po té co jsme každých 200 m míjeli zavařenou dacií 1300, obklopenou houfem

cikáňat (nebo rumáňat) jsme se vydrápli k dolní stanici lanové dráhy. Tam byli evidentně zařízení pro skopčáky, což se sice na druhý pohled až tak nepotvrdilo, nicméně Jacob a Halk usedli do restaurantu, začali mávat dolarama a objednávat (Jacobovy písně tomu odpovídali, viz níže). Já s Erlanthem jsme obhlíželi okolí, našli místo ku spaní a přinesli zajímavou zprávu: Na lanovce visela cedule Revizi Tehnica. Dlužno dodat, že stav lanovky tomu plně odpovídal. Otlučená kabinka nevzbuzovala příliš důvěry, ale to ten příkrej kopec nad námi nevzbuzoval taky. Vrátili jsme se tedy do restaurantu, kde se gurmáni stále handrkovali s personálem o výměně dolců. S Erlanthem jsme jim tedy vyměnili prachy v kursu, který by se dal nazvat přijatelným. Rozbili jsme tábor (svůj) a Jacob s Halkem šli utrácet. Vrátili se v půl desátý a požití tří piv na nich bylo vidět i slyšet. Zvláště Jacob byl upraven zajímavě. Z melodií vybírám namátkou: "Deutschland, Deutschland, über alles", "Vinečko bílé", "Hrajte, já ráda tancuju", Němci svině, Rumuni svině a mnohé jiné. Nakonec jsme si s ním všichni rádi zanovali, neboť i venku u ohně přituhlo. Šli jsme spát. V polospánku jsem najednou za sebou ucítil čenichání a vrčení. Vyskočili jsme tedy všichni a ony dva toulavé čokly zahnali na ústup. Křičeli jsme za nimi nadávky, oni nám to po psím pěkně sprostě opláceli. Poté jsme usnuli definitivně.

Začal jsem hrozně sprostě nadávat. Začalo to už včera, kdy jsem k tomu měl nejednu příležitost. Rozpálená asfaltka, zkratka lesem, hnusný pingl, drahé jídlo a ubytování, nejedící lanovka, to vše si zasloužilo jadrné pojmenování. Nic to však nebylo proti Halkovi, který mi ráno nalil vodu do spacáku. Do ucha, podotýkám. Zlatý Densirovský vtípky! Ty nadávky, kterými jsem ho za to obdařil se tady sice stydím opakovat, ale patřily mu, a ještě horší. Hňup! Sotva jsem si vyklepal vodu z ucha, probužela si to lanovka nad našima hlavama, což bylo nepochybně znamení, že technická pauza skončila. Zbaštili jsme tedy denní přiděl koňské stravy a šli lanovkovat. Lupen stál 7500 lei (pro ty, co nešprechtí rumunsky) a lanovka stála za to. Nasunuli jsme se do kabiny, vechtr se naposledy pokřivoval, zatočil kličkou od telefonu a hnuli jsme se. Lanovka svištěla pěknou rychlostí vysoko nad údolím a zanedlouho jsme šťastně přistáli (v hořejší stanici, niloliv na dně rokle). Sebrali jsme se a opustili horské jezíčko Bilea Lac, drápající se na nedaleký hřeben. Po něm jsme se dostali sem, k dalšímu jezírku, poté, co jsme potkali několik skupinek Čechů. Zitra nás čeká výstup na Negoiu, pěkný maso. Dobře se na to musíme vyspat. Já s Erlem v hangáru (nouzové ubytování), zálesáci Halk a Jacob drsně venku, poté, co odmítli

opakované nabídky ke spaní pod střechou. "Budiž jim v noci nebe milostivo", jak by řekl Rychlonožka. Jdu hrát shitmena, protože rundu přší právě kompañones dohráli, titul MOUCHA získal Halk z Erinu.

18⁵¹ u horského plesa před Negoiu starý karbaník Grundyg z Quonsettu

Čestný titul Šitmen" jsem pro dnešek získal já Halk. Mám strašný hlad...

* * *

19:13 Chata Negoiu

Nejprve se vrátím k včerejšku. Grundyg skončil v místě, kde nás s Jacobem opouští a jde s Erlanthem spár do přístřešku. Uplynulo asi pět minut a začaly se dít věci: Z nedalekého převisu najednou zafučelo a zavanulo mračno mlhy. Šílenou rychlostí duly mračna mlhy nahoru a onedlouho narazily do mraků nad námi. A začalo to. Právě jsme s Jacobem zalezli do spacáků a začalo pršet. Nejprve jsme to brali s humorem a vykřikovali něco o Mordoru a o tom, že jsme drsní muži. Dlouho nám to nevydrželo. Pravda, chvíli se zdálo, že přestane, ale trvalo to asi 30 sekund. Pak přišla mlha, vichřice a kroupy. S výkřiky "balíme, dělej, sme v hajzlu" apod. jsme sebrali svých pár švestek a jali se utíkat do boudy. Ještě si pamatuji, jak jsem pouze ve fusekách honil Jacobův klobouk a kterak se za mnou ozvala jaderná nadávka, když Jacob dostal kroupou do ucha.

Uvnitř nás přijali s pochopením a hned na náš účet vyhodili dva občany, měli smůlu, neboť vlastnili stan. V jiné chvíli bych se styděl, ale nyní jsem to přešel pouze zlomyslným šklebem. Jacob také. Sice jsme ztratili pověst tvrdých zálesáků, ale spali jsme v suchu. Podle zvuků z venku se dalo usuzovat, že tam zuří menší orkán. Noc v kumbálu byla sice nepříjemná, leč suchá. Ráno svítilo slunce a kdyby nějáci byli, určitě by i ptáci zpívali. Pěkně jsme se zabalili a vyrazili na Negoiu. Po půl hodině cesty jsme si všichni ulevili a šli dále. Dorazili jsme k prvnímu obtížnému úseku soutěsce Dráculy (Strunga Dracului). Šplhali jsme po řetězech vzhůru asi stopadesát metrů. Cestou jsme potkali pouze dva skopčáky. Byla to pohoda. Mysleli jsme si, že nejhorší máme za sebou. Mýlili jsme se. Po návštěvě somrujícího bači jsme dorazili na vrcholek Negoiu (2535 m). Počasí dobré, focení s Kronikou atd. Jdeme dolů. Ještě stále to jde. Pouze občas se ozve výkřik "..... koleno". Jsme na cestě mezi Negoiu a Serbotou. Začíná jít do tuhého. Máme překonat asi 300 m útesu. Slézáme do mlhy. Máme štěstí, kameny jsou suché, ale i tak je to místy tvrdé. Stačí chybný

krok a letíme v mlze bůhvíkam (Himaláje hadr). Šťastně obtížný úsek překonáváme a stoupáme po čtyřech na Serbotu. Začíná pršet. Vylézáme nahoru a hned mažeme dolů. Přší už hodně. Posléze zalézáme pod převis. Je strašná zima a přší na nás. Celty jsou mokré a my sedíme a rádo by žertujeme. Jsme mokří padají kroupy, létají blesky a hřmí hromy. Vypadá to vážně. Sedíme asi hodinu a jsme promrzlí na kost. Stále přší a z převisu kape stále víc a víc. Začíná hádka o dalším našem osudu. Buďto jít do údolí nebo sedět a čekat. Naštěstí nakonec vylézáme a přikrytí celtami slézáme do údolí. Zakopáváme a místy sprostě klejeme. Objevují se náznaky hysterie. Připomínáme tlupu rozprašených žoldnérů, kteří táhnou z prohrané bitvy. O několik set metrů níže potkáváme stádo ovcí a hlavně dva čokly, kteří se nás jímají honit. Utíkáme a modlíme se, aby byli nažraní. Každou chvíli někdo zakopne, ale nakonec psům unikáme. Stále přší, už se vůbec nedíváme jestli šlapeme do potoka nebo do louže. Jsme totálně prochcaní. Ale je tepleji. V údolí nakonec přestává pršet a my míříme na chatu Negoiu. Dorážíme úspěšně na místo a odhazujeme mokré celty. Nejsme zde sami. Potkáváme tu ostatní tlupy turistů, které jsme mijeli po cestě. Po drahné chvíli objednáváme pokoj (6500 za osobu). Dostává se nám údajně cti, neboť dostáváme pokoj pro personál. Bude tam s námi i místní rumunský pingl. Nevadí, převlékáme se a jdeme utrácet do místního bufáče. Měníme peníze a máme podivné kuře, čaj a kafe. Po předchozích příhodách je nám královsky. Jíme, mažeme karty a za chvíli si dám čokoládu. Doufáme, že nás v noci neokradou na našem pokoji číslo 22...

20:17
Halk z Erinu

Šitmenem tohoto hrůzného dne jsem se stal já, Jacob

* * *

11:05 Chata Cabana Negoiu

V noci nás neokradli. Staly se však věci horší a bolestnější. Zalehli jsme do zaprášených dek plných blech a štěnic. Z lokálu se ozýval řev ožralých maďarů za hlasitého dupání jejich okovaných botek. Z chodby nás neustále vyrušovalo praskání dveřmi a rumunské klení. V pokoji bylo vedro, pára stoupající z našich mokrých věcí nasýtila vzduch na dobrých 93%. Nešlo to. Kolem jedenácti hodin přišel rumunské pingl, rozsvítil a začal si převlékat trenýrky. Potom zalezl pod svou vietnamskou deku a ve strnulé póze dělal,

že spí. Začalo se mi chtít na záchod, zřejmě to zapříčinilo to prokletý pivo, a tak jsem se začal slaňovat s pryčny dolů. Rumun pohotově rozsvítil a nechal rozsvíceno, dokud jsem se z o tři patra níže položeného záchodku nevrátil. (zřejmě k nelibosti mých kamarádů, kteří jako pořádní lidé chtěli spát).

Záchod by sám o sobě mohl být námětem na román. Dodnes si pamatuji, kterak jsem musel využít těch nejprotřejejších lstí, abych se k odpadu dostal suchou nohou a nezabředl přitom po kotníky do směsi oslí a lidské moči či jiného exkrementálního neřádstva. Úřední hodiny toalet mluvily za sebe: zavřeno 10-18 hod.

Inu, zpátky k realitě. Vrátil jsem se a ulehl. Rumun zhasl a my jsme si konečně mysleli, že usneme. Nestalo se tak. Po nějaké půlhodině se z rumunovy postele začaly ozývat vrzavé a skřípavé zvuky, linoucí se v pravidelných skřecích. To se nedalo vydržet. Usnuli jsme asi kolem jedné. Rumun pořád vrzal, přerušujíc monotónní produkci občasným vzdechem. Hrůza. Delikatésy hadr.

Někdy k ránu nás opět probudilo světlo jediné žárovky. Pingl byl svým zaměstnavatelem burcován do práce. Převlíkl si opět své smradlavé trenýrky a vytratil se. Kdesi v dálce se rozléhalo zlostné vřeštění a podupávání Maďarů.

Tak tedy. Dnešní noci jsme se moc nevyspali. Grundyg z toho dostal nějaké světabol, pořád žive a bručí a bolí ho břicho. Nacpali jsme do něj narkotika. On ale pořád simuluje slabost. Venku přší a my sedíme v lokále. Přitom hrajeme karty.

Šitmen dnešního dne se stal HALK, zvaný Hulk (Zároveň získal přenosný titul Moucha)

Napsal Jacob

* * *

11.8 pátek Opuštěný dům na úpatí Fagarase poblíž říčky Serboty

Shitmanem včerejšího dne jsem byl Já Erlanth

Seděli jsme do druhé hodiny odpolední v jídelně chaty Negoiu a čekali, až otevrou okénko, kde si objednáme něco k jídlu.

Stalo se tak až ve čtvrt na tři. A to už stála před okýnkem celá jídelna. Měli vepřové (asi) nebo polívku. Když Grundyg objednal 6 porcí vepřového, německy mluvící recepční vyvalil oči, ale Jacob začal vehementně tvrdit, že nás šest je. Recepční udělal šest čárek na papír, my jsme zaplatili a fronta postoupila k dalšímu okénku kde jsme jídlo dostali.

Když kuchařka zjistila počet porcí, honem přidělala bramborovou kaši (byla v prášku) a dostali jsme dlabanec. Skládal se z kusu, řekněme, vepřového, rýže s rajčetem, tedy jen odřezkem, bramborové kaše a zelí, které spíš chutnalo jako nakrájený jabka.

Poobědvali jsme, já s Grundygem po jedné, Jacob s Halkem po dvou porcích a vyrazili jsme po předchozí přípravě do deště. Venku už nepršelo ani hustě nekapalo, jen kapalo a my jsme se vydali po stezce do údolí.

Šli jsme velice rychle, přeskakujíc z jedné strany potoka na druhou, který nás doprovázel celou cestu. Když jsme se přiblížili k řece, bahno zaplnilo cestičku a spolu se stékající vodou vytvořili skvělý kluzišť pro Jacobovy extravagantní krasobruslařské kousky. Nakonec jsme dojeli a doklouzali ke kamenité cestě a vydali se po ní k civilizaci. Cestou jsme potkali dva salamandry, jednu chladící skříň, nový leč opuštěný lom, patrně na vápenec, rozpadlou čajdu, rumuna u své nebo cizí dáčie a opuštěný dům, kam jsme zapadli.

Dům byl a stále ještě je bytelný a byl a je obsazem podivným rumunem, který si v domě stavil stan a dnes ráno v něm patrně ještě chrápe. Zabrali jsme největší místnost, odnesli cihly k hromadě velikosti rozbořené pece, roztáhli celty a začli vařit večeři. Měli jsme nápoj Malinowi a čočku s luncheon mitem. Po večeři se ve dveřích objevil Rumun v černém klobouku, mokrém gumáku, (neboť venku stále pršelo) holínkách a slunečních brýlích. 10 sekund něco vykřikoval a opět zmizel do deště.

Po partičce karet jsme šli spát. Nikdo nemohl usnout, protože všude štrachali a pištěli myši. Když jsme zahnali myši a opět ulehli, začala nás budit střelba. Nejdříve byla daleko a projevovala se záblesky na obloze a dutými zvuky výbuchů. Pak se začali dělostřelecké granáty blížít. Museli jsme spát na frontě, protože v půl jedenácté kolem chalupy hvízdali střely. Pak vše utichlo, patrně došlo k nějakému vyjednávání nebo bylo moc pozdě a vojákům se chtělo spát.

Opět všichni usnuli. Okolo čtvrté ráno Grundyga a Halka probudila skupinka ozbrojena svítilnami a za výkřiků zmizela směrem k horám. Ráno všechny probudil divý babetista na stroji, který by se klidně mohl menovat Buran (znamená bouře), neboť takový rámus vydával. Teď jsme všichni vzhůru jen Halk často opouští naši vilu a jako orientační běžec s bílým fáborkem hajzlpapíru mizí v lese. Doufáme, že ho poznáme až se vrátí.

K snídani budou vločky a polívka. Halk se nám vrátil, vypadá zatrpkle a chodí po dřevěné podlaze našeho apartmá se

staženou prdelkou.

Vyspalý a mlékem
napitý Erlanth 9:22

* * *

Sibiu, díra po granátu, 11.8.1995

Z naší apartní komůrky prolezlé kryсами jsme se zvedli krátce po desáté. Šlapali jsme pěkně zčerstva po kamenité polní cestě a zanedlouho se octli v první víscé. Malebné domečky, většinou čerstvě omítnuté ostře kontrastovaly se zanedbaností cest a domorodé populace. Puie pobíhaly sem a tam, mezi nimi schweinehundi a kočkopsi. Vzhledem k evidentní rodinné příbuznosti všech občanů zdejší gubernie byli i lidé většinou samí degeneráti. Složili jsme své znavené kosti na lavičku před kostel (mimochodem, kostely jsou super a pěkně udržované) a dali rest. Onedlouho kolem přelomozil desetitunový nákladák a při průjezdu kolem nás se v rychlosti 40 km/h svorně všichni tři pasažéři pokřičovali. Snad kvůli té cestě, byla opravdu příšerně rozbitá, snad kvůli technickému stavu vozidla značky Roman. Staříčká občanka, již Jacob slušně pozdravil se při pohledu na něj pokřičovala rovněž a opět nám nebylo jasné, jestli za to mohl Jacobův hrůzný (ba přímo ďábelský) vzhled, či fakt, že ona zbožná žena šla právě okolo hřbitovních vrat. Hejblí jsme se tedy o ves dále, kde Jacob zakoupil pivo a retka značky Gold Coast. V této vsi jsme také marně sháněli jídlo. Restaurací spousta, leč cokoli k snědku nebylo nikde. Jacob s Erlem tak alespoň vyšašili dvojce jovky a s úderem pátý jsme už seděli ve vlaku do Sibiu. To je město tak malebné, že to ani popsat nedokážu. Všude podivné existence, vojáci v uniformách všeh stříhů a barev, jednorucí, cikáni, somráci. Trosky trolejbusů na silnicích, všudypřítomný pohled 2C, a mezi tím sedíme my v nádražním bufičku s výhledem do ulice a dlabem chléb a sýr. Začíná se smrákat a my se už těšíme na náš vlak ve 23.25 do nějaké vísky, odkud bychom měli, klapne-li to, odfrčet v půl druhý ráno do Oradey. To jsem tedy zvědav. Leč není dnešku konec, aneb noc je ještě mladá. Ze stromů právě začaly padat cikánata, což značí, že je čas končit a připravit si kasr.

20.51; Rumuny obklopený Grundyg
z Quonsettu

Shitmanů se dnešního dne opravdu urodilo. Následovali po sobě v tomto pořadí:

Já, Grundyg z Quonsettu

Halk Smírný z Erinu
Erlanth Linfalas

Klíčové písně poslední doby:(Hitparáda)

Zima je veliká (pod převískem)
Vlak kamarád (tren do Sibiu)
Dirty old town (Sibiu)
Já s písničkou jdu jako ptáček (za pochodu na Halka)
Tohle je nebezpečnej kraj (podhůří)
Island (hory)

* * *

12.8.95

01:37 Vlak na trase Sibiu Oradea

Prcháme z Mordoru!

Co všechno je jen obsaženo v této krátké větě. Ale od začátku. Ve 23:30 jsme se nalodili do našeho prvního záchraného vlaku. Sibiu-Capsa Mica. Bylo to krásné. Vlak sice smrděl jako stádo skunků, ale bylo tam dost místa. Hošci mi tam popřáli k narozeninám a věnovali mi flašku vína a kinder vajíčko. Byl v něm paradní dalekohled. Jó, to byly časy. V Capsa Mice jsme vystoupili a čekali na únikový vlak do Oradei. Nádraží bylo opravdu nádherné. Otlučený barák, dva buřtstánky a jinak rákosí, louže, bordel a smrad.

Je pátek a místní hitlerjugent zřejmě dostali opuštěák. Je to podivná sebranka urvaných mladíků v hnusných modrých uniformách. Zřejmě je to obdoba nějaké domobrany nebo něco podobného.

Ještě k nádraží v Sibiu. V čekárně jsme byli všichni doslova provrtáni pohledy všech kategorií. V čekárně se spalo, řvalo, hádalo apod. Zaujal nás především jeden opilec, kterého jeho družka neustále budila, přičemž do něj lila další chlast a nějakou červenou limonádu. Po chvíli se k nim přibatořilo asi čtyřleté dítě a vyzunklo zbytek limonády. Musela to být dobrota! Pak se děčko sebralo a metlo radostně do dálky nějakým bonbónem. Venku mezitím běhali tlupy harantů (bylo aspoň 23⁰⁰) a řvaly. Pak přijelo podivné auto, které jsme nazvali pojizdný ras na děti.

V Copsa Mice jsme nastoupili do vlaku, kterým prcháme pryč. Jsme namačkaní na pobité chodbičce. Za námi je kupé plné domorodců. Ta špinavá parta se zřejmě chce se svým smradem podělit a tak jsou jejich dvířka otevřená dokořán. Páchnou příšerně. Smrad místních cigaret zn. Carpatia, ponožek a potu bych skutečně nikomu nepřál. Kolem nás chodí Rumuni, kteří jsou totálně ožralí. Jacob se snaží zpříjemnit nám krušné chvíle

hraním na harmoniku, Grundyg očekává každou chvíli kulku do zad. Kasry máme při ruce....
!Long live Hungaria !

02:03
Pachem téměř omdlelý Halk

* * *

20:42, Budapest-Keleti, Magyar ország

V 6:45 konečně dorážíme, dřepíce v humusné uličce expresu Svoboda, do zchátralé Oradey, která se však po té době strávené v mnohem nuznějších podmínkách, zdá být přepychovým velkoměstem. Okamžitě opouštíme nechutný vagón, prodíráme se hejny cikánů, následně pak i shlukem taxikářů a divoce vyhlížejících veksláků, abychom našli západáčky vypadající hamburgeru Swiss Invest, v níž zakupujeme za poslední smradlavý papírky značky lei voňavé požitaviny značky Maxx Hamburger. S uspokojením si dřepáme k místním stolům, ládujeme do hlavy potravu a moje mysl zalétá na chvíli zpátky k úděsné cestě ve vlaku do Oradey.

Kupé praskající ve švech, ostudné pokrouceniny lidských propletenců, chroptění, zívání, krkání beztvaré biomasy, zrudné tváře ve tmě, oblodné obličej mutantů a poloopic, pach potu, nečistých a zapařených hnátů, tělních mazů, zubů, dlouhá ulička, táhnoucí se od nikud nikam, poblítlá a poplivaná, dřepící spáči, vlakoví poutníci, babičky roztržené poslední křečí v bitce o záchodek, kouzelný dědeček, držící se zarputile madla dveří v naději, že dožije šťastného konce. A všude držky, držky a bojovní skurut-hai. Tím je pro mne vlak Svobody, vlak Útěku.

Takověhle obrázky letí mou hlavou, však teď už je dobře, hranice na dosah. Proto si ještě rád připomínám veselý dialog s maďarem, jenž se s mámi ve vlaku setkal. Pokusím se jej popsat do podrobná:

(Malý vousatý chlapík v černém plášti a staromódně leč pocitě vyhlížejícím kloboučku tučnou ručkou otevírá dveře do uličky vlaku Copsa Mica-Oradea. V té chvíli je spatřen bdělým čechem Jacobem, dřepícím tu spolu se svými kumpány.)
JACOB: (ke svým kumpánům)
Hele, Maďar!
CHLAPÍK: (vesele)
Maďar,maďar!
Ja Maďar, ty Maďar?
JACOB: (těž vesele, už k chlapíkovi)
Ja ne Maďar, ja Čecho.
CHLAPÍK: (překvapeně, však s radostí nad tím, že

má před sebou také civilizovaného člověka)
Á, Čeho! Ja Maďar.
JACOB: Maďar, maďar.
CHLAPÍK: (Mává na rozloučenou)
JACOB: (Také mává na rozloučenou)

Dojídáme své jídlo a jdeme shánět taxi ke hranicím. O moment později jsme však doslova napadeni smečkou hladových taxikářů. "Kašlem na ně", volám a ukazuji kamsi k parkovišti, kde stojí takový vykulený vesnický balík, držící klíčky od své drožky Dacia-kombi. Vozka vypadá jako utržina s mouchy snězte si mě a je vcelku rád za nabízenou pětidolarovou bankovku. Naskakujeme hned do vozu a ujíždíme pryč z Rumunska. Rozlícená smečka taxikářů, čekající podle nepsaných zákonů na zákazníky v jakési frontě, se tváří dosti nasupeně.

Na patnáct kilometrů později dorážíme k čáře. Všude chodí samopalníci, vše je pod kontrolou kulometných hnízd.

Erlanth se snaží navázat s vykuleným závozníkem obchodní kontakt:

"Chceš jů čendž dolary tů forinty?", zasazuje Erl tvrdý obchodnický direkt. Taxikář vypadá jako by ji dostal mezi oči, kouká pořád stejně blbě. Po chvíli mu však svítá: "Aha, wechsl!?". Poté nás předává do rukou svého kolegy. Na zadní haubně otrískané dacie probíhá zdlouhavé dohadování kursu a následné vypočítávání rentabilnosti obchodu. Padá poslední nabídka. "Dohodnuto!", stvrzuje regulérnost obchodu rázný Erl. Všichni vytahujeme dolary a rumun sběr forintů.

"Atenzie Politia!", skřípe rubymun, zahazuje peníze a předstírá, že opravuje motor. Připadáme si jako gangsteři, což se nám děsně líbí. Nakonec ke konečnému předání peněz dochází u pravého zadního kola auta. Všichni spokojeni. Přecházíme hranice a šťastně běžíme k prvnímu maďarskému buřtstánku.

Tam se dojídáme a klušem k nádraží Biharkelésztés. Vlak na Budapešť odjíždí až ve třičtvrtě na čtyři, tak zalézáme do blízkého lesíka trochu se vyspat.

Teď už sedíme ve vlaku na GYÖR. Přijedeme tam ve 23:15. Ani v Budapešti jsme se na chvíli nezastavili. Jsme nevyspalí a utahaní. Už více jak 24 hodin jsme si pořádně neodpočinuli. Ani nejíme. Teda skoro. A proč taky. Stejně je to Halkův nápad. Rozhodl se, že těch 1500 km urazíme v jednom klusu. Nutí nás hladovět, spát v sedě, a pořád se někam ženem. Z krásy přírody nemáme nic, akorát je nám blbě.

Teď zkusím aspoň chvíli usnout. Opřu si hlavu o okno nebo o tvrdé opěradlo. Když budu mít

šťěstí, možná na pár minut zaberu, než mě probudí houkání vlaku nebo maďarské zařikávání z tlampače některého z míjených nádraží. Nečeká nás nic dobrého. Halk chce, abychom ve 4⁰⁰ hodiny vyrazili vlakem k Hornouherským hranicím. To nás čekají nepěkné čtyři hodinky v čekárně. Fuj. Půjdu spát. Všichni už spí. Halk na dvojsedadle v poloze skrčene, Erlanth zvolil polohu klubající se moucha, Grundyg se zhroutil do polosedu polohu a na hlavě má kostkovaný hadr. Připomíná ošklivou paní z jednoho móc blbého vtipu, která musela před svým mužem nosit na hlavě pytel.

Budiž nám Halk milostiv,

22:04
Jacob

P.S.: Grundyg se zavrtěl a zněl polohu: >>Alibaba prosí o milost za sebe a za svých čtyřicet loupežníků<<

* * *

22:20 Bratislava, zalesněná plocha poblíž autobusového nádraží

Sedím poblíž betonové plochy v malém parčíku. Název "parčík" jsem zvolil z nedostatku slov, neboť neznám název pro plochu, na které je několik keřů a stromů. Prostřední část onoho místa je vybetonovaná plocha, asi 75 cm vysoká, v níž je díra 200 cm hluboká, ve které tlí moskvič, tuším, světle modré barvy vedle nápisu OK SKINHEADS a kříže plného zatáček, tzv. "kramlového kříže". Zbylé plochy porůstá 50 cm vysoké plevely, kterými vedou vyšlapané cestičky. Jen dořím, že ti kdo je vyšlapali, je vyšlapali ve dne, nikoli v noci, a tudíž budu mít hlídku klidnou.

Tak tedy, sedím uprostřed bratislavské zelené plochy na kraji ležení v sedě tureckém. Mám deník na koleni a píši při modravém světle z nedaleké stavby nevidoucí jedinou linku na těchto stránkách. Držím první hlídku a dbám o bezpečnost svého okolí a o čas, abychom mohli v 6⁰⁰ opustit Blavu směrem Severo-Západním, tedy směrem na Brno. Jak jsme se dostali z Györu, kde byl dopsán poslední zápis (Jacobův) se budu snažit vyjavit na dalších řádcích. Pokud usnu nebo budu psát zoufalé pomalu, doufám, že mě Grundyg (2. hlídka) doplní.

V Györu jsme se probudili okolo půl čtvrté ráno jasným a oslepujícím světlem vycházejícím ze rtuťových výbojek připevněných na stropě čekárny, ve které jsme strávili posledních několik hodin. Kdosi rozsvítil a tak se Halk sebral ze země a zbytek kumpánie z laviček, zabalili si cely a uvedli těla z polohy horizontální do polohy rádobý

vertikální a čekárna se začala plnit časnými turisty. (Nevím kdo vymyslel "Ranní ptáče, dál doskáče." Já osobně bych ve spánku pokračoval alespoň dalších 6 hodin a to i na tvrdé lavičce na nádraží)

Posílen 3-hodinovým spánkem jsem se zhroutil na lavičku vedle Grundyga a pokračoval v přerušené meditaci, tentokrát za světla a v sedě. Nepodařilo se mi usnout, a tak jsem v polospánku vyslechl rozhovor mezi Jacobem a Halkem a ožralým maďarem, který otravoval všechny komunikaceschopné členy nádraží. Mnoho jsem neslyšel. Maďarovi jsem nerozuměl ani slovo a od Nurnských se ozývaly věty, v nichž se velice často vyskytovalo slovo zkasrovat. Doufám, že tuto příhodu někdo rozepíše.

Ve 4:55 jsme nastoupili do vlaku a vyjeli směr RAJKA. Cestu jsem strávil posilujícím spánkem stejně jako ostatní, i když mám podezření, že Grundyg 70 minut cesty strávil s přemýšlením vlakovým záchodkem a s hukotem větru v odpadní díře.

Vyvalili jsme se z vlaku v Rajce. Ve vlaku jsme byli opět jediní (stejně jsme přijeli do Díry (myšleno Győr nebo jak se to píše)). Vydali jsme se k bufáci u nádraží, ve kterém jsme utratili své první a nyní i poslední HUFy za párky. Bylo po šesté hodině ráno a to už jsme byli kousek od slovenské hranice, kam jsme bystrým krokem vyrazili. Prošli jsme hranicí plnou celníků a začali prohlížet různé budníky s cizokrajními názvy, které by měli znamenat, že se tam dá něco vyměnit za něco jiného, pokud není neděle nebo sedm ráno nebo obojí (samozřejmě náš případ.)

Ušli jsme necelé 2 km po půdě naší kolonie, usadili se na zastávce autobusu č. 116 a čekali na pojezd, ve kterém Grundyg před 16 dny zapoměl svůj námořnický příslušník.

Autobus přijel po čase, co by Halk jednu kukuřici z blízkého pole okousal. Nalezli jsme vnu, ale Grundygův příslušník nikde, možná, že to byl jiný povoz, nebo, že by si plášt někdo přivlastnil? Dojeli jsme 116 do Prešpurku a jeli jsme přes Nový Most, jak se nazývá stará stavba vedoucí z jedné strany Dunaje na stranu druhou o nic méně špinavější. Je to onen most s létajícím talířem UFO na vršku, ve kterém, jak praví prastaré legendy, je reštaurácia. Prohlédli jsme si Bratislavský hrad. Halk si samozřejmě vymýšlel. Bratislavský hrad nemá 7 oken, jak tvrdil, ale 8 na straně delší a 6 na kratší straně, přičemž má 2 patra a 4 věžičky. No stodola.

Konečně jsme dojeli na nádraží, kde jsme se hotovili ke koupi místenek na autobus s programem Repete s M.Krajičkem po celou cestu Brat.- Praha.

Jaké bylo naše zklamání, když všechny

autobusy počínaje 1. v 6⁰⁰ (který by jsme stejně nestihli) konče 6. v 17⁵⁰(??), byly plně obsazeny. Ale stejně jsme neměli dostatek peněz. Vlastně žádné! Tak jsme se vydali hledat change, neboť nádražní měla v neděli samozřejmě zavřeno. Grundyg se nabídl, že zůstane u batohů, že prý mu pohyb dělá špatně na trávení. (beztak celou cestu smrděl jak plato starých vajec)

Obestavěli jsme Grundyga batohy a vydali se na dlouhou pouť přes Blavu a zpátky za slovenskou měnou. Nakonec po hodině a půl cestování po hotelých, které mají vyčerpaný limit nebo vekl v neděli zavřen, jsme dorazili zpět k batohům a ztrápenému skládacímu (nečitelné) českému žebříku. Dostal banán a koupili jsme lístky na pondělí. Měli jsme peníze, hlad, 20 bratislavských jezer času, tak jsme se svezli do centra a vyhledali malou restauraci, kde jsme strávili 3 hodiny času debuzírováním. Grundyg si dal vejce, aby měl čím odůvodnit svůj oděr. Pak svorně s Halkem poobědvali tablety.

A vydali jsme se za kulturou. Nalezli jsme kino, koupili lístky a šli si sednout do parku. Halk neodolal a do velkého kornoutu si koupil 7 druhů zmrzliny. Pak svorně s Grundygem posvačili tablety.

V 1530 jsme zasedli k filmu Rýchly a mrtvy s Sharon Stone v kině (neuvedeno nebo jméno kina neznámo) a 45 minut nato jsme seděli v kině TATRA, vzdáleného od předchozího kulturostánku, před plátnem, na kterém pobíhal Highlander III. Po dalším šoku jsme vypadli do ulic, hledající vhodnou restauraci, ve které by na nás nemluvili německy, či by nesídlila ve sklepe a ještě zamčeném.

Příhodné místo se nalézalo v jednom cípu jednoho náměstí, které je součástí sounáměstí (Prešburská urbanistická specialita) a dali si další jídlo a pivo. Pivo byla exportní 12% z Plzně. Oj, jak já se těším k Peškům na pivo a kachničku.

Následoval další pochod městem k nádrží, kam jsme se okolo 22 hodiny uchýlili na onu zelenou plochu poblíž stavby, na které se i v tuto noční dobu pracuje a to je neděle! Všude řvou cvrčci a od jeřábů sem doléhá skřípot oceli a projíždějící auta na tichu nepřidají.

Všichni oddechují jen Mr.Li se ve své Lídě převrací. Stejně bude spát jen 20 minut. Za tu dobu jdu spát a budu spát až do páté hodiny ranní, kdy nás zbudí Halk, abychom si zbalili a prchli na autobus.

Abych nezapoměl 1. film byl se slovenskými titulky a druhý s českými. Velmi zajímavé.

Docházejí mi nápady a popisovat pohyb myši v křoví mě nebaví. Přeju si dobrou noc, krásné

spaní a pokud se nic nezvrtne budu v 615 za Blavou.

Ospalý Erlanth 23:54

* * *

15.8. restaurace U Pešků, Sokolská 50, Praha 2

Když mě Erlanth třináct minut po půlnoci zburcoval, nebyl jsem s to akceptovat bdělou realitu. Hektická atmosféra posledních dvou dnů nám dovolila urvat jen tu a tam chvilku neklidné dřímoty na dřevěné lavičce, sdílené spolu se šváby či ulepeném sedadle vlaku nízké třídy, (tedy té s vysokým číslem). Neustálý běh z vlaku na vlak a hukot podvozků maďarských i jiných vagonů způsobily, že jsem se s úlevou svalil i v zaplivaném koutě Blavy, pokrytém plivanci a střepy. Proto jsem po probuzení, byť šetrném, neměl ani pomyšlení na nějaké dopisování deníku, ba ani na pročítání Erlových škrábanců v přízračném stavebním osvětlení. Poslouchal jsem tedy ve stmulé poloze nepřilíši vzdálené dunění skládaných panelů a přemýšlel, jak by bylo krásné být jeřábníkem a koukat se na lidi pěkně svrchu. No, nebudu zapírat, dobrou půlku svojí hlídky jsem prochrápal. Když jsem pak, notně poštípaný od koloniálních komárů, vzbouzel Jacoba, upadal jsem již do kómatu. Rano jsme se s námahou zvedli, vyhledali autobus a usedli mezi čistý a voňavý lidi. Měli smůlu, zvláště ti, co seděli poblíž našich míst. Po zastávce na hranici a u devíti křížů jsme dorazili na Florenc a rozprchli se do domovů.

Právě dorazil Jacob, za chvíli dorazí kachnička, my vzpomínáme a je nám fajn, Rumunsko je daleko.

21 19 přítel kachen
Grundyg z Quonsettu

*** Znovuobjevení kořenů ztraceného rodu Álfheimovců ***

Kdysi dávno, za časů Eitrikových, došlo v rodové historii Álfheimovců k politováníhodné události. Nepořádný Eitrik Álfheimský tehdy ztratil vzácnou rodinnou knihu rodových kořenů a dlouhých pokroucených větví velmi složitého rodového stromu. Zapomnětlivé hlavy potomků záhy zapomněly na své předky, a álfheimští elfové dokonce od té doby nedokázali pojmenovat vlastní příbuznost mezi sebou navzájem. Od té chvíle si všichni na Álfheimu začali říkat 'Bratře'. Zde

předkládám část rodového stromu, která byla objevena na starém zažloutlém pergamenu z roku kolem 1020 při vyklizení starých truhlic na půdě (pozn. Lynh. Rug.)

Svartulf	- první praotec Álfheim, otec Ragnara, Ulfa a Solweig
Olwig	- druhý praotec Álfheim, otec Signy, Sigtrigga a Sigvalda
Ragnar	- syn Svartulfův, bratr Ulfa a Solweig
Ulf	- syn Svartulfův, bratr Ulfa a Solweig, otec Wynfredův
Solweig	- dcera Svartulfova, sestra Ragnarova a Ulfova, žena Sigtriggova, matka Lewellynova
Lewellyn	- syn Sigtriggův, otec Sigurdův
Sigurd	- syn Lewellynův
Signy	- dcera Olwigova, sestra Sigtriggova a Sigvaldova, žena Oláfurova, matka Olinova (další dva potomci nezjištěni)
Sigtrigg	- zvaný Železná Tlama, syn Olwigův, bratr Sigvaldův a Signyin, muž Solweigin, otec Lewellynův
Oláfur	- muž Signyin, otec Olinův (další dva potomci nezjištěni)
Olin	- syn Oláfurův (jeho dva bratři nezjištěni)
Sigvald	- syn Olwigův, bratr Sigtriggův a Signyin, otec Coriana a Silwe
Corian	- syn Sigvaldův, bratr Silwe
Silwe	- dcera Sigvaldova, sestra Corianova, matka Eitrikova
Eitrik	- syn Silwe

*** Odkaz nejbližším a blízkým ***

Dle seržanta Dora Badexe, velitele zásobovacích oddílů pro gwendarronské kopiníky, musí každý rekrut, i když musím podotknout, že nedobrovolně, napsat závěť.

Dům, i když nezařízen, a všechny peníze co po mně zůstanou, odkazují své ženě Grimel a Gorimu Chinským.

Krochtovi, jakožto hlavě obce, svěřuji do opatrování kožený váček, který by při troše štěstí mohl vrátit život, ještě jsem ho nepoužil, tak mi visí

na krku. Griffinovi železnou hůlku po nebožtíku Astoriovi se schopností léčit lehká zranění. Mistrovi léčiteli Tanrisovi dva flakónky Melenovy pomsty, ať vypije tento jed na svou čest, že nepomohl ženě v nouzi. Pro ostatní toho moc, nezbylo tak alespoň legendární kuš Venoru, svého poníka, lektvary, jedy i suroviny si rozdělte mezi sebe.

Eeej Ladóóó	
Dora Badexe	Ladot Chinský
RUČITEL	VÝŠE JMENOVANÝ

*** Náhrobek k mému hrobu ***

Zde předkládáme poslední dochované dílo, torzo náhrobního nápisu, pocházející od alchymisty Duirona z Ardasanu. Jak známo, tento muž byl roku 1019 v Erkrachtu odsouzen svými druhy k trestu smrti za vraždu a velezradu.

*"... Ať slaví slabí triumf svůj,
když nechápali důvod můj,
když krevní bratr zradil cit,
já s vámi nechci děle být*

*Já v jiné zemi uzřím jas,
já k jiným druhům zvednu hlas,
uvidím ..." (nedokončeno)*

Co však umírající Duiron očima plným vztekem živěné lítosti uviděl, to už se dnes po dvaceti letech nikdo nedozví. Vzal si své tajemství s sebou do hrobu, jen kostnatá devítiprstá ruka se zachvěla poslední křečí.

*** Tabulka plavání ***

Toto je platná schválená tabulka určující, zda nová postava při svém vzniku umí plavat nebo ne

	Alchymi sta Kouzel ník	Váleč ník	Zlodě j	Hran ičář
Hobit	20%	25%	30%	40%
Kudůk	20%	25%	30%	40%
Trpaslík	15%	20%	25%	35%

Elf	30%	35%	40%	50%
Člověk	30%	35%	40%	50%
Barbar	25%	30%	35%	45%
Kroll	15%	20%	25%	35%

+ 2x bonus (postih) za obratnost

*** Novinky liscannorské ***

Krochta Moskyt, pátý starosta liscannorský

1. První zpráva je smutná. Řekl bych dokonce, že velmi smutná. Za vlast a krále padl v boji občan Ladot Chinský. Svůj mladý život položil v dalekém Erkrachtu na Kamenném ostrově v boji s altenbrušskými hordami. Podle očitých svědků byl zabit při obsluze šipometu. Jeho tělo však bylo kamarády převezeno domů do Liscannoru a řádně pohřbeno na obecním hřbitově. Pohřeb občana Chinského byl jistě nejdůstojnější v historii vesnice. Se zármutkem se na něj dostavila celá vesnice a valná část družiníků. Pohřeb byl placen z obecního a za jeho organizaci patří velký dík Eriadannu Rugorskému, obecnímu hrobníkovi.

2. Při výpravě do Erkrachtu padli i další dva dobrodruzi, z nichž byl sice jen jeden občan Liscannoru, ale oba dva v jeho historii sehráli svoji roli. Jako první padl v boji bývalý hrobník kroll Bangord, kterého jsem v minulosti vyhodil z funkce. Na tomto místě bych chtěl zdůraznit, že i když za svým tehdejším rozhodnutím o vyhození Bangorda z vesnice si dále pevně stojím, jeho smrti velmi lituji a nejsem zajisté sám. Velmi jsem ocenil, že při družinových výpravách dokázal Bangord zapomenout na náš spor a vždy jsme táhli za jeden provaz. Jsem přesvědčen o tom, že kdyby jeho tělo bylo převezeno do Liscannoru, svolil bych s jeho pohřbením na obecním hřbitově.

Tím dalším mrtvým se na výpravě stal občan trpaslík Orglaff Bezbrada. Je ironií dějin, že se jednalo o dalšího propuštěného hrobníka. Také Bezbrada padl statečně v boji s nepřítelem. I jeho smrt je smutnou událostí, neboť i přes svoji lenost byl Orglaff chlapíkem, který všem zvedal morálku svým neopakovatelným humorem v době, kdy to družina potřebovala nejvíce.

3. Další novinka je již příjemnější. Občanství jsem bez sebemenšího zaváhání udělil

panu Guldurovi. Nový občan si občanství zaslouží především za svoji neobyčejnou statečnost při družinových výpravách, kde často stojí v první linii. Guldur je skromný a v dnešní době zaujímá velmi důležité postavení v družině, ve které něco skutečně znamená narozdíl od některých jiných, kteří tak mnoho neznamenaají, ale rádi to vykřikují nahlas. Kamenný dům občana Guldura ponese číslo popisné 25.

4. Další novinka je varovná. Podle několika očitých svědků je radno dát si pozor na občana Tanrise z Álfheimu. Ten prý na výpravách nemyslí na nic jiného, než na to jak okrást ostatní družiníky. Ve svém kleptomanství jde tak daleko, že neváhá prohledat i zcela rozpadlou mrtvolu. Třikrát však běda tomu, kdo by chtěl okrást pana z Álfheimu. Tomu hrozí smrt. V lepším případě sáhodlouhé poučování o morálce. Tanris navíc přestal léčit ostatní, což je vzhledem k jeho profesi smutné.

5. Občan Alwynn je již rok nezvěstný. Po tomto ideologickém předáku organizace Bílá Ruka je podle zpráv z hlavního města Nurn vyhlášeno pátrání po celém území Gwendarronu. Alwynn je obžalován z urážky královského úředníka a za pohrdání soudem. Nikdo z Nurnské družiny Alwynna již celý rok neviděl. Styky s ním podle vlastních slov neudrží ani Cecil Neviditelný, druhý člen Bílé Ruky. Vzhledem k tomu, že Alwynn se v Liscannoru neobjevil, ani o sobě nedal již celý rok vědět, je jeho kamenný dům na prodej. Ke koupi jsou i další stavení: kamenný dům po panu Kallovi a další kamenný dům po panu Orglaffovi. V případě, že o tato stavení neprojeví nikdo zájem, budou zbourána. Zájemci ať se na podrobnější informace o nabízených nemovitostech zeptají starosty.

6. Po zralé úvaze jsem došel k závěru, že nebudu vydávat povolení k liscannorskému občanství členům organizace Bílá Ruka!

Vesnice Liscannor byla založena jako družinická vesnice. Žijí v ní obyvatelé nejružnějších ras a nikomu celkem nevaadí, že jeho soused je zrovna kroll, člověk nebo hobit. V Liscannoru, zrovna tak jako na celém území království Gwendarron, jsou si všechny rasy rovný. Není proto možné tolerovat názory ideologické rasistické organizace Bílá ruka, které hlásají rasovou nesnášenlivost a nadřazenost lidské rasy nad jinými. Takové názory jsou v první řadě naprosto stupidní a za druhé jsou značně nebezpečné pro vesnici, družinu a v neposlední řadě i pro stát. Z tohoto důvodu si Bílá pazoura v Liscannoru nepostaví ani

kadibudku!

7. Po skončení čtyřletého volebního období se konaly nové volby starosty Liscannoru. Z důvodu nepřítomnosti Tanrise Álfheimského, který jakožto družník a občan má volební právo, se k volbám dostavili tito občané s právem volit a s právem být voleni: občan Griffin Linfalas, občan Guldur, občan Lynhaard a bývalý starosta, občan Krochta Moskyt. V následné volbě, která se konala v hostinci U hrocha obdržel Krochta tři platné hlasy, Lynhaard jeden platný hlas. Žádný hlas nebyl neplatný. Starostou vesnice Liscannor se tak podruhé za sebou stal Krochta Moskyt z Bažiny. Za čtyři roky se snad všichni opět sejdou u dalších voleb.

*** Nurnští ***

Cecil Neviditelný, člen cechu Bílé Ruky

Temná chodba, podzemí.

Družina. Šest postav jdoucí v pochodovém útvaru. Mezi nimi se vznášela Lucerna.

Dav ukončoval Vědec, malý mužík vysoký jako Nurnský tuplák plný piva i s pěnou. Na očích brejličky, jeho kotlík ve kterém varil své dábělské dryáky, při každém kroku tukal do truhly pod kterou se mu podlamovali kolena. V rukou držel kuš. Wennoru. Byla krásná. Stejně jako kudůčka, podle které byla pojmenována (tu vlastnil kroll Lynhaard, jdoucí vpředu tlupy), tisknout se k ní byla nádhara. Dini se usmíval, volal do předu rozkazy.

Vedle něho šel pobožný člověk. Raglin. Ten každému vysvětloval, že žil v klášteře. Byl nalezenec. Prý se ujal jakýsi mistr a ten ho učil do své smrti. Jeho smrt je opředena tajemstvím. Stejně jako jména jeho bohů. Jsou prý čtyři. Prý nemají lidská jména, protože jsou to bohové. Družina se jasně dohodla po dlouhé debatě, že jeho bohyně je Svonna, bohyně krve a tak dále... To ale nemění nic na tom, že s Vědcem mají společný sluneční prsten, sřídají se po dni. Je to sranda, pozorovat je. Heh bahnaři, musejí si ho nosit v truhličkách.

Před nimi jde hraničář, Darlen , sakra to bludiště je ale dlouhé...Vyměnil jsem olej v lucerně, kde jsou asi ostatní. Tak ten elf, ten je jiný než elfové z Alfheimu. Nemí zlý, a zatím nic neukradl. Ale stala se taková zvláštní příhoda. Umřel mu pes, který s ním chodil po boku. Lynhaard známý svými způsoby mrtvolku veřejně vzal, zavola si Vědce aby mu udělal polévku v kotlíku. Pan hraničář se svého mrtvého psa nezastal. Neřekl nic, ani když kroll žral obsah kotlíku a vesele mlaskal. Pak ale na naléhání ostatních, vykřikl na Lynhaarda: "Udáv se !!!"

Lynhaard se neudávil. Tak už je elf sám pouze se svým lukem a kalenou střelou.

No před ním chodí Krochta. Velitel. O něm nemůžu napsat nic osklivého protože by mi z kořistného strhl to málo, co mám. Nicméně je odpovědný za smrt mého havrana. A jeho narážky na tuto skutečnost mě serou.

Vedle něho jdu já. Ted zrovna se houpe v prostoru lucerna. Jsem neviditelný. Nevím co bych na sebe prozradil, ale nesnáším podzemí a popáleniny. Jsem ještě ohořelý z útoku ghůlů, vrazili do mě a popálili mě olejem, měl jsem namále, ale už chciplí svině. Haikhtlá!

Úplně na špici jde kroll Lynhaard. Co k němu říct? Je to ... Ne takhle ne, nebudu nikoho urážet, nechci říkat nahlas to co každý ví, protože by se to na mě obrátilo. On má totiž strašnou sílu a strašně malou inteligenci. Kouknout se mu do očí chce dávku odvahy.

Ale někdy má záchvat a poslouchá každého. Vykoná jakýkoli rozkaz. Třeba před chvílí mu i malý Vědec rozkazoval a on ho slovo poslouchal, pak se přidali další. Když záchvat přешel a uvědomil si situaci, strašlivě se rozzuřil. Nazval všechny šmejdy. Ale každý si jistě myslí své. Když jdu za krollem, mám nejraději chuži po větru, jinak se mi motá hlava a ztrácím chut k jídlu, on strněně smrdí.

Po boku mu jde válečník Guldur. Spolu s krollem tvoří hlavní osu družiny. Zavraždí na co sáhnou. Guldur si libuje v krvi, často i ve svojí. Ještě není tak zkušený jako kroll a proto jsem jeho střeva viděl vícekrát. Guldur je velice tichý, ale když promluví tak tustojí za to.

Už budu končit jsem na konci bludiště
...uff, vidím východ, nevím co mě tam čeká. Jsem
sám. Končím.

Světlo at ozáří mou duši. Haikhtlá!

*** Průzkumy Nurnské družiny ***

Sestavil Getd z Ruindoru

Válka v Erkrachtu - aktuální úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost
Lynhaard	2.92	2.00	2.46
Guldur	2.58	2.5	2.54
Bangord	2.67	2.5	2.58
Ladot	2.55	3.09	2.82

Aedd	3.00	2.78	2.89
Griffin	2.67	3.17	2.92
Orglaff	3.00	3.00	3.00
Gerhard	3.11	3.60	3.36
Burug	3.43	3.29	3.38
Tanris	3.82	2.91	3.36
Raglin	3.38	4.00	3.69
Dyni	3.38	4.00	3.69
Cecil	4.00	3.83	3.92
Prknář	3.33	4.50	3.92
Áron	4.00	4.33	4.17

Válka v Erkrachtu - celková úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost	Změna
Lynhaard	2.96	1.83	2.39	0.0675
Krochta	2.83	2.15	2.49	-0.0142
Guldur	2.46	3.00	2.73	-0.1012
Bangord	2.86	2.92	2.89	-0.0597
Aedd	2.94	3.08	3.01	-0.0025
Griffin	2.77	3.30	3.03	-0.0440
Tanris	3.25	2.83	3.04	0.0750
Orglaff	3.09	3.03	3.06	-0.0436
Ladot	2.66	3.57	3.12	-0.0913
Burug	2.94	3.29	3.12	0.1176
Gerhard	3.26	3.92	3.59	-0.1420
Dyni	3.38	4.00	3.69	0.6875
Raglin	3.50	4.00	3.75	0.7500
Prknář	3.33	4.50	3.92	0.9167
Cecil	3.92	4.21	4.06	-0.1193

Dulfin	3.57	4.57	4.07	0.0000
Áron	4.00	4.33	4.17	1.1667
Darlen	3.71	4.71	4.21	0.0000

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Lynhaard Nepodrobiteľný z Rugornu, syn
Byrthogův